

Kommunistiska Internationalens program

Antaget å sjätte världskongressen 1 september 1928

Frams Förlag – Stockholm (1929)

Anmärkning om denna upplaga

Kommunistiska Internationalens program finns i två svenska översättningar: Den första publicerades av *Frams Förlag* 1929 och den andra av *Arbetarkultur förlag* 1937. Detta dokument är den äldre versionen (från 1929). Vi planerar även att publicera den nyare, som f ö gavs ut i faksimilutgåva av Marxist-Leninistiska Kampförbundet (MLK) 1971. Stickprovskontroller ger vid handen att skillnaderna mellan de två versionerna enbart är språkliga, dvs att inte politiska. Å andra sidan kan det inte uteslutas att en noggrann analys även skulle kunna blottlägga skillnader av politiskt art.

Martin Fahlgren

Innehåll

Inledning.....	1
I. Kapitalismens världssystem, dess utveckling och dess nödvändiga undergång.....	3
1. Kapitalismens allmänna rörelselagar och industrikapitalets epok.	3
2. Finanskapitalets epok (imperialismen).....	4
3. Imperialismens krafter och revolutionens krafter.	5
4. Imperialismen och kapitalismens störtande.	6
II. Kapitalismens allmänna kris och världsrevolutionens första fas.....	7
1. Världskriget och den revolutionära krisens förlopp.....	7
2. Den revolutionära krisen och den kontrarevolutionära socialdemokratin.....	8
3. Kapitalismens kris och fascismen.	9
4. Den kapitalistiska stabiliseringens motsättningar och nödvändigheten av kapitalismens revolutionära sammanbrott.....	10
III. Kommunistiska Internationalens slutmål: världskommunismen.	12
IV. Övergångsperioden från kapitalism till socialism och proletariatets diktatur.....	14
1. Övergångsperioden och proletariatets makterövring.	14
2. Proletariatets diktatur och dess form: råden.....	15

3. Proletariatets diktatur och expropriatörernas expropriering.....	17
4. Grunddragen av den proletära diktaturens hushållningspolitik.....	20
5. Proletariatets diktatur och klasserna.....	21
6. Massorganisationerna i den proletära diktaturens system.....	22
7. Proletariatets diktatur och kontrarevolutionen.....	23
8. Kampen för proletariatets världsdiktatur och revolutionernas huvudtyper.....	25
9. Kampen för proletariatets världsdiktatur och de koloniala revolutionerna.....	26
V. Proletariatets diktatur i Sovjet-Unionen och den internationella socialistiska revolutionen.	27
1. Socialismens uppbygge i Sovjet-Unionen och klasskampen.....	27
2. Sovjet-Unionen och dess plikter mot den internationella revolutionen.....	29
3. Det internationella proletariatets plikter mot Sovjet-Unionen.....	30
VI. Kommunistiska Internationalens strategi och taktik i kampen för proletariatets diktatur.	31
1. De kommunistfientliga ideologierna hos arbetarklassen.....	31
2. Den kommunistiska strategiens och taktikens huvuduppgifter.....	35
Ordförklaringar.....	40

Inledning.

Imperialismens epok är den döende kapitalismens epok. Världskriget 1914-1918 och den allmänna kris för kapitalismen, som kriget framkallade, utgör omedelbara följder av det djupa motsatsförhållande, vari världshushållningens växande produktionskrafter råkat till de statliga skrapkorna, och bevisar som sådana, att de materiella förutsättningarna för socialismen sedan frammognat i det kapitalistiska samhällets sköte. De bevisar, att det kapitalistiska, höljet blivit ett outhärdligt hinder för mänsklighetens vidare utveckling och att historien ställer på dag-ordningen frågan om krossandet av kapitalismens ok genom revolutionen.

Ända från kapitalismens maktcentra ut till den koloniala världens mest avlägsna vrår slår imperialismen den väldiga massan av proletärer i alla länder under den finanskapitalistiska plutokratins diktatur. Med elementär våldsamt avslöjar och fördjupar imperialismen alla det kapitalistiska samhällets motsättningar, stegrar förtrycket över de utplundrade klasserna till det yttersta och driver de kapitalistiska staternas kamp till dess spets. Därigenom ger den orsak till oundvikliga, världsomfattande imperialistiska krig, som på det djupaste skakar hela den härskande regimen och med järnhård nödvändighet leder till *den proletära världsrevolutionen*.

Imperialismen slår hela världen i finanskapitalets fjättrar, tvingar med hunger, blod och järn proletärerna i alla länder, folk och raser under sitt ok, och ökar proletariatets exploatering, förtryck och slaveri in i det omätliga. Därmed ställer imperialismen proletariatet omedelbart inför uppgiften att erövra makten samt tvingar arbetarna att sluta sig så nära varandra som möjligt i en enhetlig internationell armé av proletärer i alla länder, en sammanslutning, som går över alla gränspålar, över alla skiljaktigheter i nation, kultur, språk, ras, kön och yrke. Så slutför imperialismen den skapelseprocess, som ger socialismens materiella förutsättningar, och skapar samtidigt hären av sina dödgrävare, genom att den ställer proletariatet inför nödvändigheten att sammansluta sig till en *arbetarnas internationella kampassociation*.

Å andra sidan splittrar imperialismen den stora massan från den del av arbetarklassen, vars materiella existens är den tryggaste. Detta arbetarklassens av imperialismen köpta överskikt, som skänker de socialdemokratiska partierna deras ledande kadrer, har fördel av den imperialistiska utsugningen av kolonierna, är troget hängivet "sin" bourgeoisi och "sin" imperialistiska stat, och i tider av avgörande klasstrider fanns det skiktet i proletariatets klassfienders läger. Den splittring av den socialistiska rörelsen 1914, som förorsakades av detta förräderi, samt det fortsatta förräderiet från de socialdemokratiska partierna, som blev borgerliga arbetarpartier, visade klart, att det internationella proletariatet kan fylla sin historiska mission – sönderslå det imperialistiska oket och upprätta proletariatets diktatur – *endast genom en obönhörlig kamp mot socialdemokratin*. Organiserandet av världsrevolutionens krafter är därför möjligt endast på kommunismens plattform. Mot socialdemokratins opportunistiska Andra International, som blivit imperialismens agentur inom arbetarklassen, träder oundvikligt Tredje, *Kommunistiska Internationalen*, – arbetarklassens internationella organisation, som ensam i sig förkroppsligar den sanna enheten av alla revolutionära arbetare i hela världen.

Kriget 1914-1918 framkallade de första försöken att grunda en ny, en revolutionär international som motvikt mot den Andra, den socialchauvinistiska internationalen och som ett vapen i motståndet mot den krigiska imperialismen (Zimmerwald, Kienthal). Den proletära revolutionens seger i Ryssland gav upphov till kommunistiska partier i kapitalismens centra i kolonierna. År 1919 grundades Kommunistiska Internationalen, som första gången i världshistorien i *praktisk revolutionär kamp* fast förenar det europeiska och amerikanska

proletariatets förtrupp med Kinas och Indiens proletärer, med Afrikas och Amerikas färgade arbetslavar.

Kommunistiska Internationalen, proletariatets enhetliga och centraliserade internationella parti, fortsätter ensam Första Internationalens principer inom den nya revolutionära och proletära massrörelsen. Erfarenheterna av det första imperialistiska kriget, liksom från den därpå följande perioden av revolutionär kris inom kapitalismen – kedjan av revolutioner i Europa och koloniländerna, erfarenheterna från proletariatets diktatur och uppbyggandet av socialismen i Sovjet-Unionen, erfarenheterna från alla Kominterns sektioner, som faststälts i besluten på dess kongresser, samt slutligen den ökade internationaliseringen av kampen mellan den imperialistiska bourgeoisien och proletariatet – allt detta gör det nödvändigt att uppställa ett enhetligt, för alla dess sektioner gemensamt program för Kommunistiska Internationalen. Såsom den mest omfattande, kritiska generaliseringen av det internationella proletariatets revolutionära rörelses hela historiska erfarenhet är Kommunistiska Internationalens program *den proletära världsdiktaturens kampprogram, programmet för världskommunismens kamp*.

Kommunistiska Internationalen samlar omkring sin fana de revolutionära arbetarna, som leder miljonerna av de förslavade och utsugna mot bourgeoisien och dess "socialistiska" agenter. Den betraktar sig som exekutor av det historiska testamente, som den av Marx ledda organisationen "Kommunisternas Förbund" och Första Internationalen efterlämnat, och som arvtagaren till de bästa traditionerna från Andra Internationalen före dess förkrigstid. Första Internationalen skapade de andliga förutsättningarna för proletariatets internationella kamp för socialismen. Under sina bästa dagar förberedde Andra Internationalen jordmånen bland massorna för en bred utveckling av arbetarrörelsen. Tredje, Kommunistiska Internationalen, fortsätter Första Internationalens verk, den skördade frukterna av Andra Internationalens arbete *men förkastade bestämt dess opportunism och socialchauvinism liksom dess borgerliga förfalskning av socialismen* och har börjat förverkligandet av proletariatets diktatur. Kommunistiska Internationalen fortsätter alla de ärorika, heroiska traditionerna inom arbetarrörelsen: av de engelska chartisterna och de franska rebellerna från 1831, de revolutionära arbetarna i Tyskland och Frankrike år 1848, Paris-Kommunens odödliga kämpar och martyrer, de tappra soldaterna i de tyska, finska och ungerska revolutionerna, arbetarna inom den förra tsardespotin och nu de segerrika uppbärarna av den proletära diktaturen, de kinesiska proletärerernas traditioner – hjältarnas från Kanton och Shanghai.

Stödd på de historiska erfarenheterna från arbetarrörelsen i alla världsdelar och bland alla folk står Kommunistiska Internationalen i sin teoretiska och praktiska verksamhet *utan varje förbehåll på den revolutionära marxismens grund*, på grundval av dess vidare utgestaltning, *leninismen*, som intet annat är än marxismen under imperialismens och den proletära revolutionens epok.

Kommunistiska Internationalen kämpar för och propagerar Marx' och Engels' *dialektiska materialism* och använder den som en revolutionär metod att lära känna verkligheten och revolutionärt omgestalta densamma. Den *kämpar aktivt* mot *alla* arter av den borgerliga världsåskådningen och av den teoretiska och *praktiska* opportunismen. På den konsekventa, proletära klasskampens mark underordnar den proletariatets tillfälliga grupp-, nationella och delintressen under dess varaktiga, allmänna och internationella intressen. Den avslöjar skoningslöst reformisternas från bourgeoisien lånade lära om "klassfred" i alla dess former. Som ett uppfyllande av det historiska kravet på en internationell organisation för de revolutionära proletärererna, det kapitalistiska systemets dödgrävare, är *Kommunistiska Internationalen den enda internationella makt vars program är proletariatets diktatur och kommunismen, och vilken öppet uppträder som organisatör av den internationella proletära revolutionen*.

I. Kapitalismens världssystem, dess utveckling och dess nödvändiga undergång.

1. Kapitalismens allmänna rörelselagar och industrikapitalets epok.

Uppkommet på grundvalen av varuproduktionens utveckling, kännetecknas det kapitalistiska samhället av kapitalisternas och de stora jordägarnas monopol på de viktigaste och avgörande produktionsmedlen, av utsugningen av proletärklassens lönearbete, dessa proletärer, som berövade produktionsmedlen är tvungna att sälja sin arbetskraft; det kännetecknas av varuproduktionen för profiten och den med allt detta sammanhängande planlösheten och anarkien i produktionsprocessen som helhet. Utsugningsförhållandet och bourgeoisins ekonomiska välde finner sitt politiska uttryck i kapitalets statliga organisation som redskap för proletariats undertryckande.

Kapitalismens historia har till fullo bekräftat Marx' lära om utvecklingslagarna för det kapitalistiska samhället och dess till undergång för hela det kapitalistiska systemet förande motsägelser.

Jakten efter profit tvang bourgeoisin att utveckla produktionskrafterna i ständigt växande omfång och befästa och utvidga de kapitalistiska produktionsförhållandenas välde. Därmed reproducerade kapitalismens utveckling ständigt på högre nivå alla det kapitalistiska, systemets inre motsägelser, framför allt grundmotsägelsen mellan arbetets samhälleliga karaktär och tillägnandets privata karaktär, mellan produktionskrafternas tillväxt och kapitalismens egendomsförhållanden. Väldet av privategendomen till produktionsmedlen, den anarkisk-elementära gången av denna produktion förde i sammanhang med utvecklingen av motsatsen mellan tendensen till produktionens obegränsade utvidgande och de proletära massornas begränsade konsumtion (allmän överproduktion) till störningen i den ekonomiska jämvikten mellan de olika produktionsgrenarna; detta drog efter sig periodiskt återkommande, härjande kriser och massarbetslöshet. Kapitalets välde fann vidare sitt uttryck i konkurrensen inom de enskilda kapitalistiska länderna liksom också på den ständigt växande världsmarknaden. Denna form av rivaliteten mellan kapitalisterna hade till följd en rad av krig som oskiljaktiga följdfenomen till den kapitalistiska utvecklingen.

Stordriftens tekniska och ekonomiska överlägsenhet förde i konkurrenskampen till utträngande och förintande av de förkapitalistiska hushållningsformerna och till *kapitalets växande koncentration och centralisation*. I industrin fann lagen för koncentrationen och centralisationen framför allt sitt uttryck i smådriftens direkta undergång och delvis i dess degradering till hjälporgan åt stordriften. I lanthushållningen, som till följd av existensen av jordmonopolet och den absoluta jordrätten nödvändigt blev efter den allmänna utvecklingens tempo, uttryckte sig koncentrationens och centralisationens lag inte bara i bondeklassens differentiering och i breda bondelagers proletarisering, utan framför allt också i öppna och dolda former av de små bondehushållens underkastelse under storkapitalets diktatur; därvid kunde smådriften upprätthålla skenet av sitt oberoende endast till priset av högsta ansträngning av sin arbetsprestation och systematisk underkonsumtion.

Det tilltagande bruket av maskiner, teknikens fortskridande fullkomning och den bestående höjningen av kapitalets organiska sammansättning på denna grundval åtföljdes av en ytterligare arbetsfördelning, stegringen dess produktivitet och intensitet. Detta hade till följd den stigande användningen av kvinno- och barnarbetet och skapade väldiga, industriella reservarméer, vilka ständigt utökas genom proletarisering och ur byarna utträngda bönder såväl som genom städernas mer och mer utarmade små- och medelstora bourgeoisier. Samhällets uppdelning i två läger: en liten hop kapitalmagnater vid ena och jättemassan av proletärer vid andra polen; den oavbrutna stegringen av arbetarklassens utsugningsgrad;

reproduktionen av kapitalismens grundläggande motsägelser på höjd nivå och deras sociala följder (kriser, krig etc.); den ständigt växande sociala ojämlikheten; proletarietets växande harm, proletariet som den kapitalistiska produktionens egen mekanism sammansluter och skolar – allt detta undergrävde kapitalismens grundpelare och ryckte stunden för dess sammanstörtande närmare.

Samtidigt skedde en djupgående omsvängning i det kapitalistiska samhällets sociala och kulturella liv; de borgerliga rentierlagrens parasitära urartning; familjens allmänna förfall till följd av den växande motsägelsen mellan kvinnans massindragande i den samhällsliga produktionen och formerna för det i hög grad ur tidigare ekonomiska epoker övertagna hem- och familjelivet; den på basis av arbetets specialisering in i minsta detalj fortskridande pauperiseringen av stadslivet och trångheten i lantlivet; det andliga och kulturella livets förflackning och urartning; bourgeoisins oförmåga att trots naturvetenskapernas väldiga framsteg nå fram till en vetenskaplig världsåskådningssyntes; tillväxten av den idealistiska, mystiska och religiösa vidskepelsen – alla dessa företeelser förkunnade det kapitalistiska systemets nära förestående historiska slut.

2. Finanskapitalets epok (imperialismen).

Industrikapitalets maktperiod var väsentligen en period av ”den fria konkurrensen”, kapitalismens relativt ständiga utveckling och utbredning över hela jordklotet genom uppdelningen av de ännu fria kolonierna och deras väpnade besättande. Därvid växte oavbrutet kapitalismens inre motsägelser, vilkas tryck framför allt tyngde på den systematiskt utplundrade, skrämde, och förslavade koloniala periferien.

På denna period följde i början av tjugonde århundradet *imperialismen*, en period av kapitalismens språngvisa, konfliktrika utveckling, i vilken den fria konkurrensen hastigt började ge plats för monopolet. I denna period, då de tidigare ”fria” kolonierna redan är uppdelade, antog motsättningarna om nyfördelningen av kolonierna och inflytelsesfärerna mer och mer karaktären av den väpnade kampen.

Så fann kapitalismens världsomspännande motsägelser sitt klaraste uttryck i *imperialismens epok* (finanskapitalets välde). Imperialismen är en historiskt ny form av kapitalismen, ett nytt förhållande mellan de olika lemmarna i den kapitalistiska världshushållningen och en formförändring i relationerna mellan det kapitalistiska samhällets grundklasser.

Den nya historiska perioden utvecklade sig på grundvalen av det kapitalistiska samhällets viktigaste rörelselagar. Den växte fram ur industrikapitalismens utveckling som dess historiska fortsättning. Imperialismen lät kapitalismens grundtendenser och rörelselagar, alla dess grundmotsägelser och antagonismer skarpare framträda. Lagen för kapitalets koncentration och centralisation förde till bildandet av mäktiga monopolistiska förbund (karteller, syndikat, truster), till en ny form för kombinerade, genom bankerna sammanfattade jätteföretag. Industrikapitalets sammanväxt med bankkapitalet, den stora jordegendomens indragande i den kapitalistiska organisationens totalsystem och den monopolistiska karaktären hos denna form av kapitalismen förvandlade industrikapitalets epok i finanskapitalets epok. Den ”fria konkurrensen” i industrikapitalets period, som hade kommit i stället för det feodala monopolet och handelskapitalets monopol, förvandlade sig nu i *finanskapitalets monopol*. De kapitalistiska monopolerna avskaffar dock icke den fria konkurrensen, ur vilken de har framgått, utan består över och bredvid den, varigenom det uppstår en rad särskilt svåra och djupgående motsägelser, slitningar och konflikter.

Det tilltagande bruket av komplicerade maskiner, kemiska processer och elektrisk kraft, höjandet av kapitalets organiska sammansättning på denna grundval och profittaxans därav

följande sjunkande, som endast för en tid hejdas av politiken med höga kartellpriser till förmån för de största monopolistiska föreningarna, framkallar en skärpt jakt efter koloniala extraprofiterna och en kamp om världens nyuppdelning. Den standardiserade massproduktionen kräver nya yttre avsettningsmarknader. Den stigande efterfrågan på rå- och brännmaterial framkallar en febril jakt efter deras källor. Kapitalexporten fick vidare stimulans genom systemet med höga skyddstullar, vilket försvårar varuexporten och garanterar det exporterade kapitalet en extraprofit. Därför blir kapitalexporten den väsentliga, specifika formen för den ekonomiska förbindelsen mellan den kapitalistiska världshushållningens enskilda lemmar. Slutligen stärker det monopolistiska behärskandet av de koloniala avsettningsmarknaderna, råämneskällorna och sfärerna för kapitalanläggningen den allmänna ojämnheten i den kapitalistiska utvecklingen till det yttersta och tillspetsar de konflikter, i vilka finanskapitalets ”stormakter” råkar om nyuppdelningen av kolonierna och inflytelsesfärerna.

Tillväxten av världshushållningens produktionskrafter för så till en vidare internationalisering av hushållningslivet men samtidigt också till kamp om nyuppdelningen av den mellan de mäktigaste finanskapitalistiska staterna redan uppdelade världen. Metoderna i kampen mellan dessa ändras och skärps, i det i stället för underpriserna mer och mer träder det våldsamma tryckets metoder (bojkott, högtullskyddspolitik, tullkrig, krig i ordets egentliga mening etc.). Därför åtföljes kapitalismens monopolistiska form med nödvändighet av imperialistiska krig, som i omfattning och förstörande verkan tekniskt står utan motstycke i historien.

3. Imperialismens krafter och revolutionens krafter.

Kapitalismens imperialistiska form har tendensen att sammansluta den härskande klassens olika fraktioner och att ställa proletariatets breda massa gentemot icke så mycket de enskilda företagen, som mer och mer mot kapitalisternas hela klass och deras statsmakt. Denna kapitalismens form spränger den nationella statens skrankor, vilka blivit alltför trånga, och utvidgar det statliga maktområdet för de kapitalistiska stormakternas härskande nation. Den ställer denna stat mot de nationellt förtryckta folkens miljonmassor, de s. k. smånationerna och kolonialfolken. Slutligen skärper denna kapitalismens form till det yttersta motsättningarna mellan de imperialistiska staterna.

Statsmakten, som blir den finanskapitalistiska oligarkins diktatur och ett uttryck för dess koncentrerade makt, får på detta sätt särskild betydelse för bourgeoisin. Denna imperialistiska nationalitetsstats funktioner breder ut sig i alla riktningar. Statskapitalistiska former utvecklar sig, vilka underlättar kampen på den yttre marknaden (hushållningens militära mobilisering) liksom också kampen mot arbetarklassen. Militarismen (arme, sjö- och luftflotta, användning av kemi och bakteriologi) visar en jättelik tillväxt. Den imperialistiska statens tryck på arbetarklassen ökas (utökning av exploateringen och det direkta trycket tillsammans med en systematisk korruptionspolitik vis-à-vis de byråkratiskt reformistiska överskikten): allt detta är uttrycket för den väldiga tillväxten i statsmaktens specifika vikt. Under sådana förhållanden blir varje mer eller mindre betydande aktion från proletariatets sida till en aktion mot statsmakten, d. v. s. en politisk aktion.

På detta sätt reproducerar kapitalismens utveckling och framför allt dess imperialistiska epok de fundamentala motsättningarna inom kapitalismen i en allt större utsträckning. Konkurrensen mellan småkapitalisterna upphör endast för att ge plats för konkurrensen mellan storkapitalisterna. Där konkurrensen mellan storkapitalisterna avtar, där slår den ut mellan kapitalmagnaternas väldiga förbund och deras stater: kriserna förvandlas, från att tidigare ha varit lokala, till kriser, som omfattar olika länder, och slutligen till världskriser. Kriget av lokal natur avlöses av koalitionskrig och världskrig. Klasskampen överger formen för enskilda arbetargrupper isolerade uppträdande, blir en nationell klasskamp och förvandlas

till världsproletariatets internationella kamp mot världsbourgeoisien. Mot finanskapitalets mäktigt sammanslutna krafter samlas slutligen de två revolutionära huvudkrafterna: *arbetarna i de kapitalistiska länderna* och de av utländskt kapital förslavade *folkmassorna i kolonierna*. Dessa marscherar under ledning och hegemoni av den internationella revolutionära proletära rörelsen.

Denna revolutionära grundtendens förklaras dock för en tid genom att en del av det europeiska, nordamerikanska och japanska proletariatet blir bestuckt av den imperialistiska bourgeoisin, och genom förräderiet från den nationella bourgeoisins sida i koloni- och halv-koloniländerna, vilken fruktar för den revolutionära rörelsen. De imperialistiska makternas bourgeoisier erhåller extraprofit genom sin ställning på världsmarknaden i allmänhet (mera utvecklad teknik, kapitalexport till länder med högre profittaxa o. s. v.) samt genom utplundring av kolonierna och halvkolonierna. Denna använder de till att öka arbetslönen för en del av "sina" arbetare, som de på detta sätt gör intresserade av kapitalismens utveckling i "deras" fosterland, av koloniernas utplundring och av hängivenhet till den imperialistiska staten. Denna systematiska korruption bedrevs och bedrivs i särskilt stor skala i de starkare imperialistiska länderna. Den erhåller sitt krassaste uttryck i arbetararistokratin och arbetarklassens byråkratiska skiktets ideologi och praktik, d. v. s. hos socialdemokratins och fackföreningarnas ledande kadrer, vilka visat sig som direkta bärare av det borgerliga inflytandet inom proletariatet och som bästa stöd för den kapitalistiska ordningen.

Men även om imperialismen frambringat ett bestuckt överskikt av arbetarklassen, så undergräver den dock slutligen detta överskiktets inflytande över arbetarklassen. Ty tillspetsningen av imperialismens motsättningar, försämringen i läget för breda arbetarmassor samt massarbetslösheten inom proletariatet, de oerhörda kostnaderna för de krigiska sammandrabbningarna, vissa makters förlust av sin monopolställning på världsmarknaden, slutligen koloniernas avfall o. s. v., undergräver socialimperialismens grundval bland massorna. Å andra sidan förklaras den revolutionära krisens utveckling endast övergående genom korruptionen av olika skikt av bourgeoisin i kolonierna och halvkolonierna, genom deras förräderi mot den nationalrevolutionära rörelsen och deras närmande till de imperialistiska stormakterna. Till sist förorsakar denna utveckling en stegring i det imperialistiska förtrycket, tillbakagång i den nationella bourgeoisins inflytande över folkmassorna, skärpning i den revolutionära krisen, en utveckling av agrarrevolutionen från de bredaste bondemassor, och skapar på detta sätt gynnsamma betingelser för proletariatets hegemoni i kampen för oberoende och fullständig nationell befrielse i kolonierna och de beroende länderna.

4. Imperialismen och kapitalismens störtande.

Imperialismen har i hög grad utvecklat världskapitalismens produktionskrafter. Den har fulländat alla de materiella förutsättningarna för samhällets socialistiska organisation. De imperialistiska krigen bevisar, att världsekonomin produktivkrafter växt ut över skrankorna för de imperialistiska staterna och kräver en internationell, världsomfattande organisation av ekonomin. Imperialismen söker lösa denna motsättning genom att den med eld och svärd banar vägen för en enhetlig, statskapitalistisk världstrust, som ska organisera hela världshushållningen. De socialdemokratiska ideologerna förhålls denna blodiga utopi som en fredlig metod för den nya "organiserade" kapitalismen. Men i verkligheten stöter denna utopi på så många stora, oöverbärliga, objektiva hinder, att kapitalismen under bördan av sina egna motsättningar med järnhård nödvändighet måste falla sönder och samman. Lagen om kapitalismens ojämna utveckling som dessutom skärpes under den imperialistiska epoken, gör varaktiga och fasta internationella förbindelser mellan imperialistiska makter omöjliga. De imperialistiska krigen, som blir världskrig och som visar vägen till gränsen för kapitalets koncentration – världstrusten –, åtföljes av sådana förödelse, hopar sådana bördor på

arbetarklassen och miljoner proletärer och bönder i kolonierna, att kapitalismen under revolutionens slag måste gå under oundvikligen och redan mycket tidigare.

Imperialismen, den kapitalistiska utvecklingens högsta fas, stegrar världsekonomin produktionskrafter in i det jättelika, formar hela världen efter sitt beläte och drar in alla kolonier, alla raser, alla folk i exploateringen genom finanskapitalet. Samtidigt utvecklar kapitalets monopolistiska form i stigande grad element av parasitär urartning, förruttnelse och nedgång för kapitalismen. Monopolkapitalet upphäver till en viss grad konkurrensens drivfjäder, följer de höga kartellprisernas politik och förfogar oinskränkt över marknaderna, varvid den har tendensen att hämma produktionskrafternas vidare utveckling. Imperialismen hopar väldiga rikedomar ur de jättestora extraprofiterna, som den utpressar ur koloniernas arbetar- och bondemiljoner. Därigenom skapar den en typ av nedruttnande, parasitär urartade rentierstater och hela skikt av jobbare, som lever av kupongklipperi. Imperialismens epok, som fulländar skaparprocessen av de materiella betingelserna för socialismen (produktionsmedlens koncentration, gigantisk socialisering av arbetet, förstärkning av arbetarorganisationerna) tillspetsar samtidigt motsättningarna mellan ”stormakterna” och framkallar krig, som leder till den enhetliga världsekonomiens förfall. Imperialismen är därför *den ruttnande, döende kapitalismen*. Den är den sista etappen i kapitalismens utveckling över huvud taget, den är gryningen för den socialistiska världsrevolutionen.

Den internationella proletära revolutionen springer således fram ur kapitalismens utvecklingsbetingelser i allmänhet och ur dess imperialistiska fas i synnerhet. Det kapitalistiska systemet i sin helhet närmar sig sitt slutliga sammanbrott. Finanskapitalets diktatur brister sönder och viker för proletariatets diktatur.

II. Kapitalismens allmänna kris och världsrevolutionens första fas.

1. Världskriget och den revolutionära krisens förlopp.

De största kapitalistiska staternas imperialistiska kamp om världens nyuppdelning ledde till det första imperialistiska världskriget (1914-1918). Detta krig skakade världskapitalismens hela system och inledde därmed dess period av *allmän kris*. Kriget tvingade de krigförande ländernas folkhushållning i sin tjänst, skapade för sig statskapitalismens pansrade näve, drev de improduktiva utgifterna till en svindlande höjd, förintade oerhörda massor av produktionsmedel och levande arbetskraft, ruinerade breda lager av befolkningen och hopade väldiga bördor på industriarbetarna, bönderna och kolonifolken. Kriget skärpte klasskampen, som slog om i öppna revolutionära massaktioner och i inbördeskrig. Den imperialistiska fronten genombröts på sin svagaste punkt: det tsaristiska Ryssland. Marsrevolutionen 1917 störtade den feodala absolutismen, novemberrevolutionen störtade bourgeoisin. Denna segerrika proletära revolution exproprierade expropriatörerna, ryckte produktionsmedlen från borgarna och godsägarna; för första gången i mänsklighetens historia upprättade och förankrade den den proletära diktaturen i ett jätteland, skapade en ny statstyp: *Råds-(sovjet-)staten* och inledde därmed den *internationella* proletära revolutionen.

Den väldiga skakningen i hela världskapitalismen, klasskampens tillspetsning och den proletära novemberrevolutionens omedelbara inflytande framkallade i Europa, liksom i de koloniala och halvkoloniala länderna, en rad revolutioner och revolutionära aktioner: januari 1918 – arbetarrevolution i Finland; augusti 1918 – ”risuppror” i Japan; november 1918 – revolutioner i Österrike och Tyskland, varigenom de halvfeodala monarkierna störtades; mars 1919 – proletär revolution i Ungern, uppror i Korea; april 1919 – rådsmyndighet i Bayern; januari 1920 – borgerligt nationell revolution i Turkiet; september 1920 – arbetarnas besättande av fabriker

i Italien; mars 1921 - den proletära förtruppens resning i Tyskland; september 1923 – uppror i Bulgarien; hösten 1923 – revolutionär kris i Tyskland; december 1924 – uppror i Estland; april 1925 – uppror i Marocko; augusti 1925 – uppror i Syrien; maj 1926 – generalstrejk i England; juli 1927 – arbetarresning i Wien. Allt detta tillsammans med sådana händelser som upproret i Indonesien, den djupa jäsningen i Indien, den mäktiga kinesiska revolutionen, vilka fick hela Asien att darra, är länkar i den internationella revolutionens kedja, är beståndsdelar i kapitalismens djupt ingripande allmänna kris. Denna internationella, revolutionära process omfattar kampen för proletariatets diktatur, liksom också de nationella befrielsekrigen och de koloniala resningarna mot imperialismen, som återigen är oskiljaktigt förenade med den miljoner räknande bondemassans agrarrevolution. Så rycktes väldiga människomassor in i revolutionens ström. Världshistorien har trätt in i en ny fas av sin utveckling: en det kapitalistiska systemets långvariga allmänna kris. Världsekonomin enhet fann därvid sitt uttryck i revolutionens internationella karaktär, olikheten i utvecklingen av världsekonomin olika delar fann sitt uttryck i revolutionens oliktidiga utbrott i de enskilda länderna.

De första försöken till en revolutionär omstörtning, som framväxte ur kapitalismens akuta kris (1918-1921), slutade med den proletära diktaturens seger och befastande i Sovjet-Unionen, men med proletariatets nederlag i en hel rad andra länder. Dessa nederlag utgör i första linjen resultatet av de socialdemokratiska ledarnas och reformistiska spetsarnas inom fackföreningsrörelsen förräderitaktik, men också en följd av den omständigheten, att bakom kommunisterna ännu inte stod arbetarklassens majoritet, och att i åtskilliga av de viktigaste staterna ännu icke fanns några kommunistiska partier. Dessa nederlag gjorde det möjligt för kapitalisterna att ernå en partiell stabilisering av kapitalismen genom en ökad exploatering av de proletära massorna och kolonialfolken samt en ytterligare sänkning av deras levnadsstandard.

2. Den revolutionära krisen och den kontrarevolutionära socialdemokratin.

Som kontrarevolutionens starkaste kraft visade sig under loppet av den internationella revolutionen på grund av den kamp de förde mot densamma och deras främjande av den partiella stabiliseringen av kapitalismen de ledande kadreerna av de socialdemokratiska partierna och de reformistiska fackföreningarna liksom också de kapitalistiska kampförbunden av fascistisk art.

Krigskrisen 1914-1918 åtföljdes av *det eländigaste sammanbrott av den socialdemokratiska Andra Internationalen*. I rak motsättning till tesen i Marx' och Engels' Kommunistiska Manifest, att proletärererna under kapitalismen inget fosterland har, i rak motsats till kongressbesluten i Stuttgart och Basel mot kriget har de socialdemokratiska, partiernas ledare, med några enstaka undantag, röstat för krigskrediterna och avgjort uttalat sig för försvar av de imperialistiska "fosterlanden" (d. v. s. för den imperialistiska bourgeoisins statsorganisationer); i st. f. att kämpa mot det imperialistiska kriget blev de imperialismens trogna soldater, predikanter och lovprisare (socialpatriotismen utvecklade sig till socialimperialism). Under den nu följande etappen understödde socialdemokratin de rövaraktiga fredsfördragen (Brest, Versailles); vid sidan av generalerna utgjorde den en aktiv kraft, när det gällde att krossa i blod de proletära upproren (Noske); den kämpade med vapen i hand mot den första proletära republiken (Sovjetryssland); den förrådde det till makten komna proletariatet och utlämnade det åt fienden (Ungern); den inträdde i det imperialistiska Nationernas förbund (Thomas, Paul Boncour, Vandervelde); den ställde sig öppet på de imperialistiska slavägarnas sida mot kolonislavarna (brittiska Labour Party); den understödde aktivt arbetarklassens mest reaktionära bödlar (Bulgarien, Polen); den gav impulsen till att genomföra imperialistiska försvarslagar (Frankrike); den bistod i att strypa gruvarbetarnas strejk i England, den hjälpte och hjälper till att slå ned Kina och Indien (MacDonalds regering); den är det imperialistiska

Nationernas förbunds utropare, kapitalets häröld och den organiserande kraften i kampen mot proletariats diktatur i Sovjet-Unionen (Kantsky, Hilferding).

För att systematiskt genomföra denna kontrarevolutionära, politik begagnar sig socialdemokratin av sina båda flyglar: den *högra*, öppet kontrarevolutionära flygeln är oundgänglig för underhandlingar och omedelbar förbindelse med bourgeoisin, medan den *”vänstra”* flygeln har till uppgift att genomföra speciellt finspunna bedrägerimanövrer gentemot arbetarna. ”Vänster”-socialdemokratin, som leker med pacifistiska och ofta t. o. m. med revolutionära fraser, vänder sig särskilt i kritiska ögonblick mot arbetarna (det engelska Independent Labour Party under generalstrejken 1926, Otto Bauer et consortes under resningen i Wien m. fl.); därför är den den farligaste fraktionen i de socialdemokratiska partierna. Även om socialdemokratin såsom tjänarinna åt bourgeoisins intressen inom arbetarklassen fullständigt står på klassgemenskapens och den borgerliga koalitions bas så tvingas den dock i vissa perioder att inta ställningen av ett oppositionellt parti; till skenet försvarar den proletariats klassintressen i dess ekonomiska kamp för att dymedelst lura till sig förtroendet från en del av arbetarklassen och sedan desto skamligare, särskilt vid avgörande klasstrider, förråda arbetarklassens intressen.

Socialdemokratis huvudroll är i detta nu att undergräva den i kampen mot imperialismen nödvändiga enheten hos proletariats. Genom att splittra och slå ned den proletära kampens enhetsfront mot kapitalet blir socialdemokratin imperialismens främsta stöd inom arbetarklassen.

Den internationella socialdemokratin av alla schatteringar, Andra Internationalen och dess fackliga filial: Fackförbundsinternationalen i Amsterdam har sålunda blivit det borgerliga samhällets reserver, dess säkraste stöd inom arbetarklassen.

3. Kapitalismens kris och fascismen.

Vid sidan av socialdemokratin, som hjälper bourgeoisin att förtrycka arbetarklassen och insöva proletärer, uppträder *fascismen*.

I imperialismens epok ledde klasskampens tillspetsning och ökningen av inbördeskrigets element – särskilt efter det imperialistiska, världskriget – till parlamentarismens bankrutt. Därav härleder sig de nya metoderna och formerna för regerandet (t. ex. systemet med de ”små regeringskabinetten”, jobbandet bakom kulisserna av oligarkiska grupper, ”folkrepresentationens” förfall och förfälskning, beskärandet och upphävandet av de ”demokratiska friheterna” o. s. v.). Under speciella historiska förhållanden antar denna process i den borgerligt-imperialistiska reaktionens offensiv formen av *fascism*. Sådana förhållanden är: de kapitalistiska förbindelsernas labilitet; existensen av socialt deklasserade element i betydande grad; utarmandet av breda lager inom småbourgeoisin i städerna och bland de intellektuella; den lantliga småbourgeoisins missnöje; och slutligen den ständiga faran av proletära massaktioner. För att trygga en större stadga och fasthet åt sin makt är borgarklassen tvungen att i stigande grad övergå från det parlamentariska systemet till den fascistiska metoden, som är oberoende av förbindelser och kombinationer partierna emellan. Fascismen är en metod för bourgeoisins direkta diktatur, ideologiskt uppsnyggad med idén om ”folkgemenskap” och representation efter ”yrken” (d. v. s. i själva verket representation för olika grupper av den härskande klassen). Den är en metod, som genom en särskild social demagogi (antisemitism, tillfälliga utfall mot ockrarkapitalet, upprörd harm gentemot den parlamentariska ”pratlådan”) på ett planmässigt sätt utnyttjar småborgarmassornas, de intellektuellas och andras missnöje. Den utgör en korruptionsmetod med uppbyggandet av en sammansluten, besoldad hierarki av fascistiska kampförbund, av den fascistiska partiapparaten och den fascistiska byråkratin. Därvid söker fascismen intränga också i arbetar-

rörelsen, genom att vinna dess mest efterblivna lager, vilkas missnöje med socialdemokratins passivitet den utnyttjar. Fascismens huvuduppgift är att förrinta arbetarklassens revolutionära förtrupp, d. v. s. proletariatets kommunistiska skikt och dess ledande kader. Karaktäristiska drag för fascismen är, att den förenar social demagogi och korruption med den aktiva, vita terrorn, jämte till det yttersta stegrad imperialistisk aggressivitet i utrikespolitiken.

Under tider, som är särskilt kritiska för bourgeoisin, använder sig fascismen av en anti-kapitalistisk fraseologi; men så snart den ser sin makt tryggad, så visar den sig alltid mera som storkapitalets terroristiska diktatur och kastar bort den anti-kapitalistiska bråten.

Alltefter den politiska konjunkturen använder bourgeoisin sig av den fascistiska metoden eller metoden av koalition med socialdemokratien, som ej sällan, särskilt i för kapitalismen kritiska tider, spelar en öppet fascistisk roll. Socialdemokratien visar under förloppet av sin utveckling fascistiska tendenser, vilket dock icke hindrar den, i händelse av en ändring i den politiska konjunkturen att uppträda som oppositionellt parti mot den borgerliga regeringen. Fascism och koalition med socialdemokratien är båda ovanliga metoder för den normala kapitalismen. De är tecken på förekomsten av en kapitalismens allmänna kris och användes av bourgeoisin för att hämma revolutionens frammarsch.

4. Den kapitalistiska stabiliseringens motsättningar och nödvändigheten av kapitalismens revolutionära sammanbrott.

Erfarenheten från hela tiden efter kriget visar, att kapitalismens stabilisering, som uppnåddes genom att arbetarklassen slogs ned och dess levnadsstandard systematiskt nedpressades, kan endast vara en partiell, övergående, murken stabilisering.

Teknikens språngvisa, febrila utveckling, som i några länder gränsar till en ny teknisk omvälvning, den påskyndade processen av kapitalets koncentration och centralisation, bildandet av jättestora "truster" av "nationella" och "internationella" monopol, trusternas sammanväxning med statsmakten, den kapitalistiska världshushållningens tillväxt – allt detta kan inte övervinna det kapitalistiska systemets allmänna kris. Världsekonomin sönnerfallande i en kapitalistisk och en socialistisk del, marknadernas hopträngning, de anti-imperialistiska rörelserna i kolonierna skärper till det yttersta alla motsägelser inom kapitalismen, som utvecklar sig på den nya, efter kriget uppkomna basen. Medaljens frånsida i motsättning till det tekniska framåtskridandet och industrins rationalisering är stängning och likvidering av en rad företag, produktionens inskränkning, den hänsynslösa rovdriften gentemot arbetskraften, vilket alltsamman leder till en väldig, bestående arbetslöshet av sådana mått som aldrig förr. Den absoluta försämringen i arbetarklassens läge blir ett faktum t. o. m. i en rad utvecklade kapitalistiska länder. Den stegrade konkurrensen mellan de imperialistiska staterna samt den ständiga krigsfaran, den allt skarpare spänningen i klasskonflikterna skapar förutsättningarna för en ny, högre utvecklingsnivå i kapitalismens allmänna kris och den proletära världrevolutionen.

Resultatet av den första serien imperialistiska krig (världskriget 1914-1918) samt arbetarklassens novemberseger i det forna tsarriket, var världens splittring i två mot varandra principiellt fientliga läger: *de imperialistiska staternas läger mot den proletära diktaturen i Sovjet-Unionen*. Skillnaden i klass-strukturen, i statsmaktens klasskaraktär, de principiella skillnaderna i inrikes- och utrikespolitikens, den ekonomiska och kulturpolitikens mål, den principiellt olika utvecklingsriktningen – allt detta bringar den kapitalistiska världen i brutal motsättning till det segerrika proletariatets stat. Inom ramen av den förut enhetliga världsekonomin bekämpar nu två antagonistiska system varandra: kapitalism och socialism. Klasskampen, vars former hittills bestämts därav, att proletariatet ingenstades ännu hade statsmakten i sina händer, reproduceras nu, då hela världens arbetarklass redan har sin stat, det

internationella proletariatets enda fosterland, i en väldig, verkligt världsfamnande omfattning. Sovjet-Unionens existens med dess inflytande över de arbetande och förtryckta massorna i hela världen utgör redan i och för sig det tydligaste uttrycket för den djupgående krisen i världskapitalismens system och för en i historien hittills okänd utsträckning och skärpning av klasskampen.

Ur stånd att själv övervinna sina inre motsättningar söker den kapitalistiska världen en utväg genom att grunda en internationell förening (Nationernas förbund), vars huvuduppgift är att bringa den oupphörligt växande revolutionära krisen till på stället vila och att genom blockader eller krig förkväva de proletära republikernas union. Omkring Sovjet-Unionen samlas emellertid alla det revolutionära proletariatets och de förtryckta kolonimassornas krafter: mot den obeständiga, i sin kärna redan murkna, men till tänderna beväpnade världskoalitionen av kapitalet står den enhetliga och slutna *arbetets världskoalition*. Så framsprang ur den första serien av imperialistiska krig en ny grundmotsättning, som både i utsträckning och betydelse är världshistorisk: *motsättningen mellan Sovjet-Unionen och den kapitalistiska världen*.

Även de inre motsättningarna inom världsekonomin kapitalistiska del undergick en skärpning. Förläggningen av världens ekonomiska tyngdpunkt till Amerikas Förenta stater, och dollarrepublikens förvandling till en världsexploator, förstörde spänningen mellan Förenta Staterna och den europeiska kapitalismen, framförallt den engelska. Konflikten mellan det mäktigaste av de gamla konservativa, imperialistiska länderna: England och Förenta staterna, den unga imperialismens starkaste land, som redan ryckt till sig världshegemonien, blir den axel, kring vilken den världsfamnande konflikten mellan de finanskapitalistiska staterna kommer att röra sig. Tyskland, som efter att ha utplundrats genom fredsfördraget i Versailles, återhämtat ekonomisk styrka och på nytt beskriver den imperialistiska politikens väg, blir en allvarlig konkurrent på världsmarknaden. Vid Stilla Havet trasslas motsättningarna samman och konflikten mellan Förenta staterna och Japan står där i medelpunkten. Vid sidan av dessa huvudsakliga motsättningar utvecklar sig motstridigheten mellan intressena för de ständigt växlande, obeständiga maktgrupperingarna, varvid staterna av andra rang spelar rollen av verktyg åt de imperialistiska giganterna och deras förbund.

På grund av inskränkningen av den europeiska inre marknaden genom kriget, till följd av Sovjet-Unionens bortfall ur det rent kapitalistiska kretsloppet och till följd av den långt gående monopoliseringen av de viktigaste råvaru- och bränslekällorna, leder stegringen i produktionskapaciteten för världskapitalismens industriella apparat till utlösning av konflikterna mellan de kapitalistiska staterna. Den ”fredliga” kampen om olja, gummi, bomull, kol, järnmalm, om nyuppdelningen av marknaderna och sfärerna för kapitalplaceringar driver oundvikligen till *ett nytt världskrig*, som kommer att bli desto mer förhärjande, ju större framsteg den feberaktigt utvecklade krigstekniken gör.

Samtidigt växer motsättningarna mellan *moderländerna och de koloniala och halvkoloniala länderna*. Det delvisa försvagandet av den europeiska imperialismens makt genom kriget, kapitalismens utveckling i kolonierna, den ryska revolutionens inflytande, de centrifugala tendenserna, inom världens första sjö- och kolonialmakt: brittiska världariket (Canada, Australien, Sydafrika), underlättade utlösningen av uppror i kolonierna och de halv-koloniala länderna. Den stora kinesiska, revolutionen, som satt hundrade miljoner av det kinesiska folket i häftig rörelse, slår en väldig bresch i imperialismens hela byggnad. Den ihållande revolutionära jäsningen bland miljonerna av indiska arbetare och bönder hotar att bryta ned Englands herravälde, världsimperialismens högborg. Tillväxten i strömningarna mot Förenta staternas mäktiga imperialism i Latinamerikas länder är en kraft, som undergräver det nordamerikanska kapitalets expansion. Så visar sig jämväl den revolutionära processen i kolonierna, som drar in i kampen mot imperialismen den övervägande majoriteten av jordens

befolkning, som ännu hålles underkuvad av den finanskapitalistiska oligarkin inom några ”stormakter”, såsom ett resultat av kapitalismens djupgående allmänna kris. Också i Europa, där imperialismen böjt under sitt tryckande ok en hel rad av små nationer, är den nationella frågan en faktor, som skärper kapitalismens inre motsättningar.

Slutligen frammognar den revolutionära krisen med tvingande nödvändighet också i *imperialismens egna centra*. Bourgeoisins offensiv mot arbetarklassen, mot dess levnadsstandard, dess organisationer och politiska rättigheter, liksom den tilltagande vita terrorn framkallar ett växande motstånd från breda massor av proletariatet och skärper klasskampen mellan arbetarklassen och trustkapitalet. Jättestriderna mellan kapital och arbete, massornas fortskridande radikaliseringsprocess, de kommunistiska partiernas stigande inflytande och anseende, den väldiga tillväxten i sympatierna för den proletära diktaturens land bland de bredaste arbetarmassor – allt detta är tydliga, tecken på att ett nytt revolutionärt uppsving närmar sig inom de imperialistiska centra.

Så undergräves världsimperialismens byggnad och med den kapitalismens delvisa stabilisering från olika sidor: genom motsättningarna och konflikterna mellan de imperialistiska makterna, genom resningen av koloniernas miljoner, genom proletariatets kamp i moderländerna och slutligen genom den revolutionära världsrörelsens ledande makt: den proletära diktaturen i Sovjet-Unionen. Den internationella revolutionen går framåt.

Mot den samlar imperialismen alla sina krafter: expeditioner mot kolonierna, ett nytt världskrig samt ett fälttåg mot Sovjet-Unionen sätter imperialismen nu upp på dagordningen. Det leder till *en utlösning av den internationella revolutionens alla krafter och med järnhård nödvändighet till kapitalismens störtande*.

III. Kommunistiska Internationals slutmål: världskommunismen.

Det slutmål, Kommunistiska Internationals strävar till är, att ersätta den kapitalistiska världshushållningen med *kommunismens världssystem*. Den kommunistiska samhällsordningen som förberedes genom den historiska utvecklingens hela förlopp, är mänsklighetens enda utväg, ty endast det samhället förmår upphäva det kapitalistiska samhällets grundläggande motsägelser, som hotar mänskligheten med urartning och undergång.

Den kommunistiska ordningen avskaffar samhällets splittring i klasser, d. v. s. den avskaffar med produktionens anarki alla arter och former av människors förtryck och utsugning av människor. I stället för de kämpande klasserna kommer lemmarna i arbetets enhetliga världsassociation. För första gång i historien tar mänskligheten sitt öde i egen hand. I stället för att i krig mellan klasser och folk förinta otaliga människoliv och oskattbara rikedomar använder mänskligheten hela sin energi på kampen mot naturkrafterna, på utvecklingen och lyftningen av sin egen kollektiva makt.

Så snart kommunismens världssystem har upphävt privategendomen till produktionsmedlen och förvandlat dessa i offentlig egendom, träder i stället för de elementära krafterna världsmarknaden och konkurrensens planlösa välde, den samhälleliga produktionens blinda gång – träder i stället produktionens samhälleligt-planmässiga reglering i enlighet med helhetens snabbt växande behov. Med förintandet av produktionens anarki och konkurrensen försvinner också de förhärjande kriserna och de än mer förhärjande krigen. I stället för det gigantiska bortslösandet av produktionskrafter och samhällets krampartade utveckling, kommer det ordnande förfogandet över alla materiella rikedomar och en friktionslös utveckling av hushållningen genom produktionskrafternas obegränsade, harmoniska, snabba utveckling.

Privategendomens upphävande, klassernas bortdöende gör slut på människors utsugning av människor. Arbetet upphör att vara ett skapande för klassfienden. Från bara ett medel till livet blir det ett första livsvillkor. Fattigdomen försvinner, vidare försvinner människornas ekonomiska ojämlikhet, de förslavade klassernas nöd, torftigheten i deras materiella tillvaro över huvud; människornas över- och underordning i arbetsfördelningen försvinner och därmed motsättningen mellan huvudets och handens arbetare; slutligen försvinner alla spår av köns sociala ojämlikhet. Samtidigt försvinner också organen för klassväldet, framför allt statsmakten; som förkroppsligandet av klassväldet dör den i mån klasserna försvinner. Därmed bortdör så småningom varje tvångsnorm.

Klassernas försvinnande avskaffar varje slags bildningsmonopol. Kulturen blir gemensam egendom för alla, och i stället för det förgångnas klassideologier kommer den vetenskapligt materialistiska världssynen. Därmed blir varje människors välde över människor omöjligt och det öppnar sig oanade möjligheter för det sociala urvalet och den harmoniska utvecklingen av alla förmågor som slumrar i mänskligheten.

Produktionskrafternas utveckling hämmas icke av några som helst skrankor av samhällelig karaktär. Det kommunistiska samhället känner ingen privategendom till produktionsmedel, ingen egenlystigt strävan efter profit, det känner varken den på konstlat sätt underhållna okunnigheten eller massornas fattigdom, som i det kapitalistiska samhället hämmar det tekniska framsteget, och inte heller de jättestora improduktiva utgifterna. Det ändamåls-enligaste utnyttjandet av naturkrafterna och de naturliga produktionsbetingelserna i de enskilda världsdelen; upphävandet av motsättningen mellan stad och land, som är följden av lantbrukets efterblivenhet och dess låga tekniska nivå; den mest vittgående förening av vetenskap och teknik, av forskararbete och dess resultatets breda bruk för samhället; det vetenskapliga arbetets planmässiga organiserande; införandet av fullkomnade metoder för statistiskt gripande och planmässig reglering av hushållningen; slutligen de samhällliga behovens snabba tillväxt, den starkaste stimulans från hela systemet: allt detta garanterar det samhällliga arbetet ett högsta mått av produktivitet och frigör omätliga mänskliga energier för en mäktig utveckling av konst och vetenskap.

Utvecklingen av det kommunistiska världssamhällets produktionskrafter möjliggör höjandet av hela mänsklighetens välbefinnande och den starkaste förkortning av den tid som behöver ägnas åt den materiella produktionen och öppnar därmed en i historien okänd kulturell blomstrings-tid. Denna nya kultur av den för första gången enade mänskligheten, som har förstört alla statsgränser, kommer att vila på klara och genomskinliga förhållanden mellan människorna inbördes. Den kommer därför att för alla tider begrava mystik och religion, fördomar och vidskepelse och därmed ge utvecklingen av segerrik vetenskaplig insikt en mäktig stimulans.

Denna kommunismens *högsta* nivå, där det kommunistiska samhället redan har utvecklats sig på egen grundval och där hand i hand med människornas allsidiga utveckling även de samhällliga produktionskrafterna tar ett väldigt uppsving och samhället redan har skrivit på sin fana parollen ”åt envar efter hans förmåga, åt envar efter hans behov”, denna nivå har som sin närmast föregående nivå *socialismen* som historisk förutsättning. Här börjar det kommunistiska samhället att först på allvar avkasta det kapitalistiska höljet, det är ännu i alla avseenden – ekonomiskt, moraliskt och andligt behäftat med födelsemärkena från det gamla samhälle, ur vars sköte det framgån. Socialismens produktionskrafter är ännu inte i den mån utvecklade, att en fördelning av arbetets alster i enlighet med envars behov skulle vara möjligt. Fördelningen följer snarare prestationen. Arbetsfördelningen, d. v. s. anvisningen av bestämda arbetsfunktioner till bestämda grupper av människor, har här ännu icke övervunnits, så att motsättningen mellan huvudets och handens arbete i huvudsak ännu fortbestår. Trots klassernas upphävande finns ännu kvar rester av den gamla klassindelningen i samhället, följaktligen rester av den proletära statsmakten, av tvånget, juridiken. På så vis förblir ännu

vissa rester av ojämlikhet bestående, som ännu ej kunde dö bort. Oavskaffad och oöverbunden förblir också ännu motsättningen mellan stad och land. Men alla dessa kvarlevor av det gamla samhället skyddas och försvaras inte längre av någon samhällelig kraft. Eftersom de är bundna vid en bestämd utvecklingsgrad hos produktionskrafterna, försvinner de i den mån som den ur den kapitalistiska ordningens bojar befriade mänskligheten lägger under sig naturkrafterna, nyuppfostrar sig själv i kommunismens anda och går vidare från socialismen till *den fulländade kommunismen*.

IV. Övergångsperioden från kapitalism till socialism och proletariats diktatur.

1. Övergångsperioden och proletariats makterövring.

Mellan det kapitalistiska och det kommunistiska samhället ligger perioden av den enas revolutionära omvandling i den andra. Mot den svarar en politisk övergångsperiod, vari staten icke kan vara något annat än *proletariats revolutionära diktatur*. Övergången från imperialismens världsdiktatur till proletariats världsdiktatur omfattar en lång period av strider, nederlag och segrar för proletariats; en period vari det kapitalistiska systemets allmänna kris fortfar och det mognar fram socialistiska revolutioner, d. v. s. inbördeskrig av proletariats mot bourgeoisin; en period av nationella krig och koloniala uppror, vilka – utan att vara det revolutionära proletariats socialistiska rörelser – objektivt blir en beståndsdel i den proletära världrevolutionen, eftersom de skakar imperialismens välde; en period då vid sidan av varann består kapitalistiska och socialistiska system inom världshushållningen med "fredliga" relationer såväl som väpnade strider; en period vari det bildas förbund mellan socialistiska rådsstater; en period av de imperialistiska staternas krig mot dem; en period av alltjämt intimare sammanslutning mellan dessa stater och kolonialfolken etc.

Ojämlikheten mellan den ekonomiska och politiska utvecklingen är en absolut lag i kapitalismen. Den skärpes i allt högre grad i imperialismens epok. Därför kan proletariats internationella revolution icke betraktas som en engångsakt, en överallt samtidig akt. Därför är socialismens seger att börja med möjlig i få länder och t. o. m. endast i ett kapitalistiskt land. Men varje sådan proletariats seger vidgar världrevolutionens grundval och skärper än mer kapitalismens allmänna kris. Det kapitalistiska systemet går på så vis mot sitt slutgiltiga sammanbrott. Finanskapitalets diktatur bryter samman och viker för proletariats diktatur.

Medan de *borgerliga* revolutionerna bara betydde det politiska befriandet av ett redan utbildat och härskande ekonomiskt system av produktionsförhållanden och maktens övergång ur en borgarklass' händer i en annans, är den *proletära* revolutionen ett proletariats våldsamma ingrepp i det borgerliga samhällets egendomsförhållanden, de utsugande klassernas exploatering och maktens övergång i den klass' händer, som ställer som sin uppgift att radikalt omforma samhällets ekonomiska grundval och avskaffa varje människors utsugning av människor. Medan de borgerliga revolutionerna behövde århundraden för att i hela världen göra slut på feodaladelns politiska välde, vilket kunde brytas endast genom en kedja av enstaka revolutioner, så förmår proletariats internationella revolution, tack vare de enskilda ländernas intimare samband inbördes, lösa sin uppgift inom kortare tid, ehuruval också den ingalunda är någon engångsakt utan sträcker sig över en hel epok. Först på proletariats fulla seger i världformat och befästandet av dess makt i hela världen kommer att följa en lång epok av rastlöst uppbygge av den socialistiska världshushållningen.

Proletariats erövring av makten är förutsättningen för utvecklingen av socialistiska hushållningsformer och proletariats kulturella växt. Proletariats omgestaltar sin egen natur, mognar till samhällets ledare på alla områden av mänsklig verksamhet, drar in också de

övriga klasserna i denna omformningsprocess och skapar därmed grundvalen för avskaffandet av klasserna över huvud.

Mot jordägarnas och kapitalisternas block utformar sig i kampen för den proletära diktaturen och den därpå följande nygestaltningen av samhället som den proletära diktaturens grundval *arbetarnas och böndernas förbund* under arbetarklassens ideella och politiska hegemoni.

Övergångsperioden som helhet kännetecknas av det skamlösa undertryckandet av utsugarnas motstånd, organiserandet av socialismens uppbygge, människornas massomgestaltung i socialismens anda och klassöndringens stegvisa övervinnande. Endast i den mån övergångsperiodens samhälle fyller dessa stora historiska uppgifter, börjar det sin förvandling i det kommunistiska samhället.

Världsproletariatets diktatur är därför den nödvändigaste och avgörande förutsättningen för övergången från den kapitalistiska världshushållningen till den socialistiska. Denna diktatur kan dock förverkligas endast genom socialismens seger i enskilda länder eller grupper av länder. Den kräver, att de nyuppstående proletära republikerna förbinder sig med de redan bestående, så att nätet av federationer – som också tar med de kolonier som avkastar det imperialistiska oket – ständigt växer och dessa federationer till sist blir de socialistiska rådsrepublikernas världsunion, som förverkligar mänsklighetens sammanslutning under det statligt organiserade världsproletariatets hegemoni.

Proletariatets erövring av makten är ingen fredlig ”erövring” av den färdiga borgerliga statsmaskinen medelst den parlamentariska majoriteten. Bourgeoisin använder alla vålds- och skräckmedel för att säkerställa och stärka sitt rovaktiga ägande och sitt politiska välde. Som en gång feodaladeln kan inte heller bourgeoisin lämna sin plats i historien åt den nya klassen utan den mest förtvivlade, förbittrade kamp. Därför kan bourgeoisins våld brytas endast genom det beslutsamma användandet av proletariatets våld. Maktens erövring är det med våld skeende förintandet av den borgerliga makten, *sönderslåendet* av den kapitalistiska statsmaskinen (den borgerliga armen, polisen, ämbetsmannahierarkin, domstolarna, parlamenten o. s. v.) och dess ersättande med den proletära maktens *nya organ*, vilka framför allt är redskap för att hålla utsugarna nere.

2. Proletariatets diktatur och dess form: råden.

Novemberrevolutionen 1917 och ungerska revolutionen, vilka mäktigt utvidgade Paris-Kommunens av 1871 erfarenheter, har givit den lärdomen, att den proletära statsmaktens ändamålsenligaste form är *en ny statstyp*, som skiljer sig från den borgerliga staten inte bara genom sitt klassinnehåll utan principiellt genom sin inre struktur: *rådsstatens* (sovjetstatens) typ. Just denna form av statsmakt, som omedelbart härrör ur den bredaste massrörelse av de arbetande, utgör en garanti för massornas största aktivitet och erbjuder därmed den bästa borgen för deras slutgiltiga seger.

Rådsmakten som högsta uttryck för demokratin, d. v. s. den *proletära*, står i öppen motsats till den *borgerliga* demokratin, denna beslöjade form av bourgeoisins diktatur. Rådsstaten är proletariatets diktatur, dess allenavälde som klass. I motsats till den borgerliga demokratin erkänner rådsstaten öppet sin klasskaraktär och ställer ohöljt som sin uppgift att undertrycka utsugarna i det överväldigande folkflertalets intresse. Den berövar sina klassfiender de politiska rättigheterna och kan under vissa historiska förutsättningar i syfte att stärka proletariatets ledarroll medge proletariatet en rad tillfälliga privilegier gentemot den splittrade småborgerliga bondeklassen. I den proletära staten avväpnar och undertrycker sina klassmotståndare betraktar den samtidigt detta undandragande av de politiska rättigheterna och en viss inskränkning i friheten som övergående åtgärder i kampen mot utsugarnas försök

att försvara eller återupprätta sina privilegier. Rådsstaten skriver på sin fana, att proletariatet håller makten i sina händer icke för att göra den evig där, att det icke utgår från sina skrå- och ståndsintressen utan vill fastare och fastare sammansluta de efterblivna och splittrade massorna av lantproletärer, halvproletärer och arbetande bönder med arbetarnas mest avancerade lager för att på så vis så småningom systematiskt övervinna klassuppdelningen över huvud. Som allomfattande form för massornas sammanslutning och organisation under proletariatets ledning mobiliserar råden i själva verket de bredaste lagren av arbetarna, bönderna och alla arbetande till kamp och till socialistiskt uppbyggnadsarbete och drar dem praktiskt med i statens förvaltning. I hela sin verksamhet stöder de sig på arbetarklassens massorganisationer, förverkligar bland de arbetande den mest vittgående demokrati och är oändligt mer intimt förbundna med massorna än alla andra stats. former. Rätten till val och återkallande av valda representanter, föreningen av den utövande och den lagstiftande makten, territorialvalens ersättande med valen på arbetsplatsen (i företag, verkstäder o. s. v.) – allt detta garanterar arbetarklassen och de arbetandes under dess ledning marscherande breda massor ett systematiskt oavbrutet och aktivt deltagande i alla offentliga angelägenheter – av ekonomisk, politisk, militär och kulturell natur. Däri skiljer sig proletariatets rådsdiktatur på det skarpaste från den borgerligt-parlamentariska republiken.

Den borgerliga demokratin med sin formella medborgarnas likhet inför lagen är uppbyggd på klassernas skriande ekonomiska ojämlikhet. Den borgerliga demokratin lämnar kapitalistklassens och storgodsägarnas monopol på produktionsmedlen alldeles oberört och befäster det ytterligare: därigenom förvandlar den för de utsugna klasserna och framför allt för proletariatet den formella likheten inför lagen, de demokratiska fri- och rättigheterna – som dessutom i praktiken ytterligare systematiskt blir beskurna – till en juridisk fiktion och därmed till ett medel att bedraga och förslava massorna. Som uttryck för bourgeoisins politiska välde är dess s. k. demokrati en kapitalistisk demokrati. Rådsstaten däremot, som fråntar de utsugande klasserna produktionsmedlen, vilka den monopoliserar i händerna på proletariatet som härskande klass, garanterar arbetarklassen liksom alla arbetande *den materiella grundvalen för utövningen av deras rättigheter* genom att den ställer de offentliga byggnaderna, tryckerierna, transportmedlen o. s. v. till arbetarnas förfogande.

På *de politiska rättigheternas* område avskaffar rådsstaten (som berövar folkfienderna och utsugarna de politiska rättigheterna) för första gången i historien i fullt omfattning statsmedborgarnas ojämlikhet, som under utsugningens välde är grundad på åtskillnaderna i kön, i tro och nationalitet. Den garanterar i det hänseendet ett mått av jämlikhet, sådant det icke finns i något land i den borgerliga världen. Samtidigt skapar den proletära diktaturen även här den materiella grundvalen, som möjliggör det faktiska upprättandet av denna jämlikhet: hit hör åtgärderna för kvinnans befriande, forna koloniers industrialisering o. s. v.

Rådsdemokratin är på så vis den proletära demokratin, de arbetande massornas demokrati, demokratin mot utsugarna.

Rådsstaten avväpnar bourgeoisin fullständigt och koncentrerar vapnen i proletariatets händer. Den är *det väpnade proletariatets* stat. Den väpnade makten är här – i enlighet med den proletära diktaturens hela system – uppbyggd på klassprincipen, som tillförsäkrar industriproletariatet den ledande rollen. Baserat på den revolutionära disciplinen säkerställer detta system den intimaste ständiga kontakt mellan Röda armens och flottans soldater och de arbetande massorna och dessas deltagande i landets förvaltning och uppbygget av socialismen.

3. Proletariatets diktatur och expropriatörernas expropriering.

Det segerrika proletariatet begagnar den erövrade makten som hävstång för den ekonomiska omvälvningen, d. v. s. till revolutionär omgestaltning av kapitalismens egendomsförhållanden till det socialistiska produktionssättets relationer. Utgångspunkten för denna väldiga ekonomiska revolution utgör expropriationen av storgodsägarna och kapitalisterna, d. v. s. *förvandlingen av bourgeoisins monopolistiska egendom i den proletära statens egendom.*

I detta hänseende ger Kommunistiska Internationalen den proletära diktaturen följande huvuduppgifter:

A) Industri, trafik och nyhetsförmedling.

a) Konfiskering (expropriation utan skadestånd) och proletär nationalisering av alla privatkapitalets industriella storföretag (fabriker, gruvor, kraftstationer) samt alla statliga och kommunala företags överlämnande till råden.

b) Konfiskering och proletär nationalisering av den privatkapitalistiska järnvägs-, bil-, fartygs- och flygtrafiken (handels- och personflygtrafik) samt överlämnandet av den statliga och kommunala egendomen ifråga om transportmedel av alla slag till råden.

c) Konfiskering och proletär nationalisering av de privatkapitalistiska företagen i nyhetsförmedling (telegraf, telefon och radio) samt överlämnandet av den statliga och kommunala nyhetsförmedlingen till råden.

d) Organisering av arbetarnas förvaltning av industrin, skapande av statliga förvaltningsorgan under fackföreningarnas intimaste deltagande i förvaltningen, med säkerställande av motsvarande roll för driftsråden.

e) Industrins omläggning på de breda arbetande massornas behov, omläggning av de industrigrenar som arbetade för de förut härskande klassernas behov (lyxartiklar o. s. v.), stärkande av de industrigrenar, som gynnar lantushållningens utveckling, till befästandet av förbundet med bönderna, säkerställandet av de statliga hushållsföretagens utveckling och påskyndandet av hela folkhushållningens utvecklingstempo.

B) Lantushållningen.

a) Konfiskering och proletär nationalisering av hela den stora jordegendomen i stad och på land (privat, kyrklig och klosterlig egendom etc.) och överlämnande av samtlig statlig och kommunal jordegendom, inklusive skogar, jordskatter, vatten etc. till råden med åtföljande nationalisering av all jord.

b) Konfiskering av den stora jordegendomens hela produktionsapparat, d. v. s. byggnader, maskiner och andra inventarier, kreatur, företag för bearbetande av lantbruksprodukter (storkvarnar, ostberedning, mejeri, torkanläggningar o. s. v.).

c) Överlämnande av stora gods, särskilt mönstergods och gods av stor ekonomisk betydelse till den proletära diktaturens organ för förvaltning och inrättande av sovjetgods.

d) Överlämnande av en del av storjordägarnas och andra jordinnehavares konfiskerade jord till bönderna (enkannerligen till deras fattiga och delvis även deras medelstora lager), framför allt där dessa områden tidigare brukades av arrendebönder och var ett medel till deras ekonomiska förslavande. Vilken del av jorden som bör överlämnas till bönderna bestämmas av den ekonomiska ändamålsenligheten och nödvändigheten att neutralisera bönderna och vinna dem för proletariatets sak: den delen av jorden måste därför utfalla olika i enlighet med de olika förutsättningarna.

e) Förbud för köp och försäljning av jord för att bibehålla denna i böndernas händer och hindra dess övergång i kapitalistiska jordspekulanter händer o. s. v. Energisk kamp mot överträdandet av detta förbud.

f) Bekämpande av ockret, upphävandet av ockrande skuldavtal, annullering av de utarmade bondelagens skulder, skattebefrielse för de fattiga bönderna o. s. v.

g) Storstilade statliga åtgärder för höjandet av lantushållningens produktionskrafter: elektrifiering av lantushållningen, tillverkning av traktorer, produktion av kemiska gödningsämnen, framställning av högvärdigt utsäde och dito avelsboskap på sovjetgodsen, storstilad organisation av förbättringskrediten i jordbruket.

h) Gynnande och finansiering av jordbrukskooperationen och alla former av den kollektiva produktionen på landsbygden (produktionskooperativa företag, kommuner etc.). Systematisk propaganda för böndernas kooperativa sammanslutning, den kooperativa organisationen av avsättningen, inköpet och krediten på basis av bondemassornas självständighet, propaganda för övergång till former av storproduktion i jordbruket, vilket tack vare stordriftens obestridbara tekniska och ekonomiska överlägsenhet omedelbart ger den största ekonomiska fördel och för de arbetande böndernas bredaste massa fortast möjliggör övergången till socialismen.

C) *Handel och kredit.*

a) Proletär nationalisering av privatbankerna (med överlämnande av hela guldförrådet, värdepapperen, de positionerna o. s. v. till den proletära staten) och överlämnande av statliga, kommunala o. d. banker till den proletära staten.

b) Centralisering av hela bankväsendet, alla nationaliserade storbankers underordnande under en central statsbank.

c) Nationalisering av grosshandeln och storföretagen, minuthandeln (lagerlokaler, spannmålsmagasin och andra magasin, varuförråd o. s. v.) samt deras överlämnande till rådsstatens organ.

d) Det mest vittgående gynnande av de kooperativa företagen såsom distributionsapparatus viktigaste beståndsdel under förenhetligande av deras arbete och säkerställande av massornas självständiga deltagande i deras uppbygge.

e) Utrikeshandelsmonopol.

f) Annullering av statsskulder till utländska och inhemska kapitalister.

D) *Arbetskydd o. s. v.*

a) Arbetsdagens förkortning till sju timmar och i särskilt hälsofarliga industrigrenar till sex timmar. Arbetsdagens fortsatta förkortning och övergång till en arbetsvecka på fem dagar i länder med utvecklade produktionskrafter. Reglering av arbetsdagen efter arbetsproduktivitetens stigande.

b) Förbud för nattarbete och arbete i särskilt farliga industrigrenar för alla personer av kvinnligt kön som regel, förbud för barnarbete, förbud för overtidsarbete.

c) Speciell förkortning av arbetsdagen för ungdom (sex timmars maximiarbetsdag för ungdomar upp till 18 år). Socialistisk reorganisation av de ungas arbete genom den materiella produktionens förbindande med den allmänna och politiska uppfostran.

d) Socialförsäkring av alla slag (invaliditets-, ålderdoms-, olycksfalls-, arbetslöshets- o. s. v.) på statens bekostnad (i mån ännu privatföretag existerar, på företagarnas bekostnad) med full självförvaltning från de försäkrades sida.

e) Storstilad reglering av hälsovården, organisation av avgiftsfri läkarhjälp, kamp mot de sociala sjukdomarna (alkoholism, könssjukdomar, tuberkulos).

Social likställighet av kvinna och man inför lagen och i livet, radikal omgestaltning av äktenskaps- och familjerätten, moderskapets erkännande som social prestation; mödra- och spädbarnsvård, början till förverkligandet av samhällets vård och uppfostran av barn och ungdom (barnkrubbor, kindergarten, barnhem o. s. v.). Skapande av institutioner som så småningom avlastar hemhushållet (offentligt kök och tvättinrättningar); planmässig kulturkamp mot ideologierna och traditionerna ifråga om kvinnans förslavande.

E) *Bostadsförhållanden.*

a) Expropriation av de stora fastigheterna.

b) De exproprierade husens överlämnande till förvaltning av de lokala råden.

c) Borgarkvarterens kolonisering med arbetare.

d) Överlämnande av slotten och de stora offentliga och privata byggnaderna till arbetarorganisationerna.

e) Genomförande av ett storstilat bostadsbyggeprogram.

F) *Nationella och koloniala frågor.*

a) Erkännande av alla nationers rätt, utan hänsyn till deras ras, till full självbestämelse, d. v. s. självbestämelse ända till statlig lösslitning.

b) Frivillig sammanslutning och centralisering av de militära och ekonomiska krafterna hos alla från kapitalismen befriade folk till kamp mot kapitalismen och för den socialistiska hushållningens uppbygge.

c) Genomgripande, beslutsam kamp mot varje förminskning eller inskränkning, som riktas mot några som helst folkstammar, nationer eller raser. Full jämlikhet för alla nationer och raser.

d) Säkerställande av och understöd åt utvecklingen av de nationella kulturerna hos de från kapitalismen befriade nationerna med alla rådsstatens krafter och medel, under konsekvent proletär utformning av dessa kulturers innehåll.

e) Allsidigt gynnande av det ekonomiska, politiska och kulturella uppstigandet av förr undertryckta "områden", "randområden" och kolonier för skapandet av en fast grundval för en verklig, fullt nationell jämlikhet.

f) Kamp mot alla kvarlevor av chauvinismen, nationalhatet, rasfördomarna och andra ideologiska rester av det feodala och kapitalistiska barbariet.

G) *Medel för ideologisk påverkan.*

a) Nationalisering av tryckerierna.

b) Monopolisering av tidnings- och förlagsväsendet.

c) Nationalisering av de stora biograf företagen, teatern o. s. v.

d) Utnyttjande av den andliga produktionens nationaliserade medel till en storstilad politisk och allmän upplysning av de arbetande och till uppbygget av en ny socialistisk kultur på proletär klassgrundval.

4. Grunddragen av den proletära diktaturens hushållningspolitik.

Vid genomförandet av alla dessa åtgärder måste den proletära diktaturen beakta följande riktlinjer:

1. Den privata jordegendomens fullständiga avskaffande och nationaliseringen av all jord kan i de mest utvecklade kapitalistiska staterna ej genomföras i ett slag, enär här privategendomens princip har slagit djupa rötter i bondeklassens breda lager. I dessa länder kan nationaliseringen av all jord företas endast så småningom genom en rad övergångsåtgärder.

2. Produktionens nationalisering bör i regel icke sträcka sig till de små och medelstora företagen (bönder, hantverkare, självständiga hemarbetare, små och medelstora handelsmän, små industriföretagare o. d.), och det av följande skäl:

För det första därför att proletariatet strängt måste skilja mellan den enskilde varuproducentens arbetsegendom, som så småningom kan och måste dras med i det socialistiska uppbygget, och kapitalisternas utsugaregendom, vars upphävande är en nödvändig förutsättning för uppbygget av socialismen. För det andra därför att det till makten komma proletariatet särskilt i diktaturens första fas icke kommer att förfoga över tillräckligt antal organisatoriska krafter för att icke blott förrinta kapitalismen utan också genast organisera de medelstora och mindre individuella produktionsenheterna på ny, på socialistisk grundval. Dessa små individuella hushåll (framför allt bondehushållen) blir endast så småningom med omfattande grundligt understöd i alla former åt deras kollektivisering genom den proletära staten dragna med in i det allmänna socialistiska organiserandet av produktionen och distributionen. Allt förstörande med våld av deras hushållningssätt och all kollektivisering med tvång skulle endast ge negativa resultat.

3. Förefintligheten av ett avsevärt antal små produktionsenheter (framför allt bonde- och farmarhushåll, hantverkare, småhandlare o. s. v.) inte bara i kolonierna, halvkolonierna och de ekonomiskt efterblivna länderna, där den småborgerliga massan utgör befolkningens stora flertal, utan också i den kapitalistiska världshushållningens huvudområden (Förenta staterna, Tyskland och till en viss grad också England) kräver i utvecklingens begynnelsestadium i större eller mindre omfattning upprätthållandet av marknadssammanhangen i hushållningen, penningssystemet o. s. v. Mångfalden i dessa hushållningsformer (från den socialiserade storindustrin till småbonde- och hantverkarhushållningen), som oundgängligt åtföljes av en hushållningsformernas inbördeskamp; den däremot svarande mångfalden av klasser och klassgrupperingar med deras olika stimulanser till ekonomisk verksamhet; kampen mellan de olika ekonomiska intressena: slutligen förefintligheten av vanor och traditioner på alla det ekonomiska livets områden och vilka såsom arv från den borgerliga samhällsordningen inte kan övervinnas på en gång – allt detta kräver av proletariatets ekonomiska politik den rätta förbindelsen av den socialistiska storindustrin med de enskilda varuproducenternas småhushåll på marknadsförhållanden grundval, d. v. s. en förbindelse som säkerställer den socialistiska industrins ledarroll och samtidigt det snabbaste uppsving för huvudmassan av bondehushållen. Ju större så det splittrade små-bondearbetets specifika vikt är i ett lands hela hushållning, desto omfångsrikare blir marknadsrelationerna, desto mindre är betydelsen av omedelbar, planmässig ledning, desto mer grundar sig den allmänna hushållningsplanen på värderingen av de ekonomiska sammanhang som spontant gör sig gällande. Och omvänt: ju mindre de små hushållens specifika vikt, ju större det socialiserade arbetets andel, ju större mängden av de koncentrerade och socialiserade produktionsmedlen är i hela hushållningen, desto mindre marknadsrelationernas omfång, desto större den reglerade hushållningsplanens betydelse gentemot anarkin, desto mera betydande och omfattande produktionens och distributionens planmässiga ledning.

Den socialiserade storindustrins tekniska och ekonomiska överlägsenhet; sammanfattningen av alla utslagsgivande ekonomiska "kommandohöjder" (industri, trafik, bankväsen, agrar stordrift o. s. v.) i den proletära statens hand; den planmässiga ekonomiska ledningen; statsapparaten som helhet (statshushållning, skatter, förvaltningslagstiftning och lagstiftning i allmänhet), leder med en riktig klasspolitik av den proletära diktaturen, d. v. s. med en riktig värdesättning av klassrelationerna, till ett ständigt, systematiskt bortträngande såväl av resterna av privatkapitalet som också av den nya kapitalistiska brodd, som uppstår i stad och på land (storbönder, "kulaker") med uppsvinget för de enskilda varuproducenternas hushållning under den mer eller mindre fria handelns och marknadsrelationernas förutsättningar. Samtidigt blir genom böndernas kooperativa sammanfattning och de kollektiva hushållsformernas tillväxt bondehushållens huvudmassa (d. v. s. de små och medelstora bondehushållen) indragna i den uppåtsträvande socialismens helhetssystem. De med marknadsrelationerna förbundna, ytterligt kapitalistiska formerna och metoderna för den ekonomiska verksamheten (pristräkning, penninglöner, köp och försäljning, kredit och banker etc.) spelar rollen av hävstänger för den socialistiska hushållningen i mån de i stigande omfång befördrar utvecklingen av företag av konsekvent socialistisk typ, d. v. s. träder i tjänst hos den socialistiska delen av hushållningen.

Så bär marknadsrelationerna under den proletära diktaturen – under förutsättning av en riktig politik från rådsstatens sida – i sin utveckling redan fröet till deras självupphävning. I det de bidrar till att borttränga privatkapitalet, att omgestalta bondehushållningen, att vidare centralisera och koncentrera produktionsmedlen i den proletära statens händer, befördrar de processen av *marknadsrelationernas övervinnande över huvud taget*.

I fall av den sannolika väpnade interventionen av kapitalisterna eller ett ihållande kontra-revolutionärt krig mot den proletära diktaturen måste ekonomins ledning framför allt utgå från den proletära diktaturens försvarsintressen. Därvid kan en krigskommunistisk hushållningspolitik ("krigskommunism") bli nödvändig. Detta är ingenting annat än en organisation i det militära försvarets tjänst av den nationella konsumtionen, förbunden med ett system av starkt tryck på de kapitalistiska grupperna (konfiskeringar, rekvisitioner o. s. v.). Därvid likvideras mer eller mindre den fria handeln och marknadsrelationerna stör i hög grad småproducenternas individualistiska ekonomiska stimulanser, vilket är förbundet med ett sjunkande av landets produktionskrafter, Denna "krigskommunismens" politik får sitt historiska rättfärdigande däri, att den undergräver de materiella grundvalarna för de mot arbetarklassen fientliga lagren inom landet, garanterar en rationell fördelning av de föreliggande förråden och underlättar den proletära dikta turens väpnade kamp. Icke desto mindre får den icke räknas som ett " normalt " hushållningspolitiskt system för den proletära diktaturen.

5. Proletariatets diktatur och klasserna.

Proletariatets diktatur är fortsättningen på dess klass kamp under nya förutsättningar. Proletariatets diktatur är en hårdnackad, blodig och oblodig, våldsam och fredlig, militär och ekonomisk, pedagogisk och administrativ kamp mot det gamla samhällets makter och traditioner, mot de kapitalistiska fienderna utanför och resterna av utsugarklasserna inom landet samt mot broddarna till en ny bourgeoisie, vilka utvecklar sig på den ännu icke övervunna varuproduktionens grund.

Efter avslutandet av inbördeskriget antar den hårdnackade klasskampen nya former, framför allt de socialistiska hushållningsformernas kamp mot de gamla hushållningssättens kvarlevor och deras nya broddar. Därvid växlar med nödvändighet denna kamps former i den socialistiska utvecklingens olika etapper; i sina första etapper kan denna kamp under vissa förutsättningar skärpas.

I den proletära diktaturens begynnelsestadium bestämmes proletariatets politik gentemot de andra klasserna och samhällsgrupperna av följande riktlinjer:

1. *Storbourgeoisin och storgodsägarna*, de dem tillgivna delarna av officerskåren, generalerna och de högre ämbetsmännen är arbetarklassens konsekventa fiender som bör slås ned utan förbarmande. Utnyttjandet av den organisatoriska förmågan hos en viss del av dessa element är dock möjligt, men i regel först efter diktaturens förankring och sedan alla utsugarnas uppror och sammansvärjningar fullständigt slagits ned.

2. Gentemot de i borgerliga traditioner uppvuxna och i sina övre lager med kapitalets kommandoapparat intimt förbundna *tekniska intellektuella* måste proletariatet – jämsides med det mest energiska undertryckande av alla kontrarevolutionära aktioner från fientliga lager bland de intellektuella – ge akt på nödvändigheten att dra med dessa kvalificerade sociala krafter i det socialistiska uppbygget och på allt sätt gynna neutrala och särskilt mot arbetarrevolutionen vänligt sinnade grupper bland dem. När proletariatet rullar upp bilden av socialismens ekonomiska, tekniska och kulturella uppbygge, måste det systematiskt skaffa över på sin sida de tekniska intellektuella för att lägga dem under sitt andliga inflytande och tillförsäkra sig deras energiska medarbete vid samhällets omgestaltning.

3. I förhållandet till *bönderna* är de kommunistiska partiernas uppgift att stötta på landsbygdens proletariat dra över på sin sida alla utsugna, arbetande lager på landsbygden. Det segrande proletariatet måste noga hålla isär de olikartade grupperna bland bönderna och sorgfälligt avväga deras betydelse; böndernas egendomslösa, halvproletära lager måste på alla sätt understödjas i och med att man på dem överlåter en del av godsägarnas jord, underlättar deras kamp mot ockrarkapitalet o. s. v. Vidare måste proletariatet neutralisera mellanlagren bland bönderna och skoningslöst undertrycka varje motstånd från den med storgodsägarna förbundna lantbourgeoisin. I mån dess diktatur stärkes och socialismens uppbygge fortskrider måste proletariatet övergå från neutraliseringens politik till politiken av det fasta förbundet med de medelstora bönderna utan att dock låta en tanke uppkomma på en delning av makten. Ty proletariatets diktatur är uttrycket för det faktum, att endast industriarbetarklassen är i stånd att leda hela de arbetandes massa; den är som proletariatets allenavälde dock en särskild form av klassförbundet mellan proletariatet som de arbetandes förtrupp och deras talrika icke-proletära lager eller deras flertal; den är formen för ett förbund till slutgiltigt störtande av kapitalet, till fullständigt nedslående av bourgeoisins motstånd och dess restaurationsförsök – till slutgiltigt grundande och befästande av socialismen.

4. *Städernas småborgare*, som länge vacklar fram och tillbaka mellan yttersta reaktion och sympatier för proletariatet, bör likaledes neutraliseras och i mån det är möjligt vinnas för proletariatets sak. Detta sker därigenom, att dess lilla egendom lämnas oantastad, en viss frihet i det ekonomiska utbytet upprätthålles, ockrarkrediten avskaffas och proletariatet ger dem hjälp av olika slag i kampen mot varje form av det kapitalistiska förtrycket.

6. Massorganisationerna i den proletära diktaturens system.

Vid utförandet av alla dessa den proletära diktaturens uppgifter ändrar sig från grunden massorganisationernas uppgifter och funktioner, i främsta rummet arbetarorganisationernas. Arbetarnas massorganisationer, i vilka proletariatets breda lager att börja med organisatoriskt förenas och fostras, *fackföreningarna (industriförbunden)*, är under kapitalismens välde huvudvapnen i strejkstriderna och vidare även masstriderna mot trustkapitalet och dess stat. Under den proletära diktaturen blir de dennas viktigaste hävstång, blir de en skola för kommunismen, som drar in väldiga massor av proletariatet i produktionens socialistiska ledning; de blir en organisation som står i omedelbar förbindelse med alla delar av statsapparaten, påverkar dess arbetes alla grenar, skyddar arbetarklassens varaktiga som också

dagsintressen och bekämpar byråkratiska urartningar av rådsstatens organ. Fackföreningarna blir på så vis ryggraden i proletarietets ekonomiska och statliga organisationer, enär de ur sin mitt lämnar de ledande kadreerna för uppbyggnadsarbetet, drar med breda massor av proletariet i detta arbete och särskilt tar som sin uppgift att bekämpa de byråkratiska utväxter, som ofrånkomligt utvecklar sig till följd av massornas låga kulturella nivå och de för proletarietet främmande klassinflytandena.

Arbetarklassens kooperativa organisationer är under kapitalismens välde dömda att – de reformistiska utopierna till trots – spela en ganska blygsam roll. Till följd av kapitalismens allmänna förutsättningar och deras ledares reformistiska politik urartar de icke sällan och förvandlar sig till ett bihang till det kapitalistiska systemet. Under proletarietets diktatur kan och bör de bli försvarsapparatens viktigaste beståndsdelar.

Slutligen kan och bör *böndernas lantbrukskooperation* (avsättnings-, inköps-, kredit- och produktionskooperation) bli en av de grundläggande organisationsformerna för förbindelsen mellan stad och land, om det garanteras dem en lämplig ledning, som systematiskt för kampen mot de kapitalistiska elementen, liksom också ett aktivt deltagande av de med proletarietet förbundna arbetande massorna. Under kapitalismen förvandlar sig böndernas kooperativa företag, så vitt de över huvud är livsdugliga, för det mesta oundvikligt i kapitalistiska företag, eftersom de över huvud beror av de kapitalistiska bankerna och den kapitalistiska omgivningen och ledes av reformister, av lantbourgeoisin och mången gång t. o. m. av godsägarna. Under proletarietets diktatur utvecklar de sig i ett system av annorlunda artade relationer och är beroende av den proletära industrin, de proletära bankerna o. s. v. På så sätt blir lantbrukskooperationen – under förutsättning av proletarietets riktiga politik, d. v. s. den systematiska klasskampen mot de kapitalistiska elementen utom som inom de kooperativa organisationerna – under den socialistiska industrins ledning en av de viktigaste hävstångarna för landsbygdens socialistiska omgestaltning, för dess kollektivisering. Men det utesluter inte möjligheten att i några länder Kooperationen, men särskilt den i lantbruket, under ledning av bourgeoisin och dess socialdemokratiska agenter, under den första tiden kan bli stöd för den kontrarevolutionära verksamheten och sabotaget av arbetarrevolutionens ekonomiska uppbygge.

Alla dessa kamp- och uppbyggnadsuppgifter fyller proletarietet genom de mångfaldigaste organisationer, som måste bli rådsstatens verkliga drivkrafter och upprätta dess förbindelse med de bredaste massorna av alla arbetarklassens lager; det säkerställer enheten i viljan och handlingen genom *kommunistiska partiets ledarroll* i den proletära diktaturens system.

Proletariatets parti stödjer sig omedelbart på fackföreningarna och en rad andra organisationer, som omfattar arbetarmassorna och genom dem även bönderna (råd, kooperativa företag, kommunistiska ungdomsförbund o. d.), och styr genom dem rådssystemet i dess helhet. Endast det uppoffrande understödet åt rådsmakten från alla massorganisationer, klassviljans orubbliga enhet och ledningen från partiets sida sätter proletarietet i stånd att fylla sin uppgift: att vara det nya samhällets organisatör.

7. Proletariatets diktatur och kontrarevolutionen.

Denna roll av organisatör för ett nytt mänskligt samhälle förutsätter, att proletarietet kulturellt mognar, omgestaltar sitt eget väsen och alltjämt avskärar ur sin mitt nya proletära kadre, som är i stånd att tillägna sig alla teknikens, vetenskapens och förvaltningens förvärv för att bygga upp socialismen och den nya socialistiska kulturen.

Medan den *borgerliga* revolutionen mot feodalismen förutsätter, att i den feodala samhällsordningens sköte förefinnes en ny klass som i kulturell mognad står högre än den härskande klassen och redan under feodalismen har hegemonin över det ekonomiska livet, utvecklar sig

den *proletära* revolutionen under andra förutsättningar. Arbetarklassen är i det kapitalistiska samhället ekonomiskt utsugen, politiskt undertryckt och *kulturellt strypt*, först under övergångsperioden, först *sedan den gripit statsmakten*, kan den bryta det borgerliga bildningsmonopolet, tillägna sig allt vetande och med hjälp av sin erfarenhet vid det väldiga uppbyggnadsarbetet omgestalta sitt eget väsen. För att bland massorna utveckla kommunistiskt medvetande, liksom för att genomföra själva socialismen, är det nödvändigt att få en *förändring av människorna*, som griper massorna och som kan ske endast i praktiken, i revolutionen. Revolutionen behövs alltså inte bara därför att den *härskande* klassen inte kan störtas på något annat sätt utan också därför att den klass, som *störtar* den, endast i en revolution kan nå fram till att rengöra sig från det gamla samhällets smuts och så bli i stånd att grunda ett nytt samhälle.

Med förintandet av det borgerliga monopolet på produktionsmedlen måste arbetarklassen också avskaffa *det borgerliga bildningsmonopolet*, d. v. s. ta i besittning hela skolväsendet, inklusive högskolorna. En särskilt trängande uppgift för proletariatet är att utbilda egna *fackmän* ur arbetarnas led såväl för produktionen (ingenjörer, teknici, organisatörer etc.) som också för krigsväsendet, konsten och vetenskapen. Dessutom gäller det att höja *de breda proletära massornas allmänna kulturnivå*, gynna deras politiska upplysning, fullkomna deras vetande och deras tekniska kvalifikation, göra dem förtrogna med den offentliga verksamhetens och förvaltningsarbetets praktik och bekämpa resterna av borgerliga och småborgerliga fördomar o. s. v.

Endast i den mån proletariatet bestämmer sina mest avancerade lager till alla de samhälleliga "kommandopositionerna", endast i den mån dessa lager mer och mer växer, i det de drar in nya delar av den proletära klassen i den kulturella omgestaltningens process, tills de slutligen avskaffar delningen i proletariatets "avancerade" och "efterblivna" lager, endast i den mån kommer proletariatet att säkerställa det segerrika uppbygget av socialismen och skapa en mur mot byråkratisk förmultning och klassurartning.

Men proletariatet nyformar inte bara under revolutionens lopp sitt eget väsen utan också de andra klassernas väsen, framför allt de talrika småborgerliga lagrens i stad och på land, speciellt de arbetande bondelagrens. Arbetarklassen ger de bredaste massor del i kulturrevolutionen, drar dem med i uppbygget av socialismen, sammanfattar dem och uppfostrar dem i kommunismens anda med alla till buds stående medel, den bekämpar också på det bestämdaste alla antiproletära och skråmässiga ideologier. Med särskilt eftertryck arbetar proletariatet systematiskt på att övervinna landsbygdens allmänna och kulturella efterblivenhet. Därmed bereder det – på grundval av de kollektiva hushållningsformer som utvecklar sig – *vägen till avskaffandet av samhällets klassindelning*.

En särskild ställning har bland uppgifterna för den de breda massorna gripande kulturrevolutionen kampen mot "folkens opium", *religionen*. Denna kamp måste föras hårdnackat och systematiskt. Den proletära makten måste upphäva allt statligt understöd åt kyrkan, som är en agentur för den förut härskande klassen, hindra varje inblandning av kyrkan i det statligt organiserade uppfostrings- och bildningsväsendet och skonlöst undertrycka den kontrarevolutionära verksamheten av kyrkliga organisationer. Den proletära makten tillåter bekännelsefriheten men för samtidigt med alla till buds stående medel en antireligiös propaganda, förintar den förutvarande statsreligionens privilegierade ställning och omformar hela uppfostrings- och bildningsväsendet på den vetenskapligt-materialistiska världsåskådningens grundval.

8. Kampen för proletariats världsdiktatur och revolutionernas huvudtyper.

Proletariatets internationella revolution består av en rad icke samtidiga och icke likartade processer: rent proletära revolutioner, revolutioner av borgerligt-demokratisk typ som slår om i proletära revolutioner, nationella befrielsekrig och koloniala revolutioner. Först *i slutet av sin utveckling* för denna revolutionära process till *proletariatets världsdiktatur*.

Den i imperialismens epok stegrade ojämlikheten i kapitalismens utveckling har skapat en större olikhet i sina typer, åtskillnader i mogningsgrad och mångfaldiga speciella förutsättningar för den revolutionära processen i de enskilda länderna. En historiskt nödvändig följd av dessa omständigheter är *mångfalden av vägarna och åtskillnaderna i tempot för proletariatets makterövring* såväl som ofrånkomligheten av vissa övergångsstadier till den proletära diktaturen i en rad länder. Till följd härav antar också *socialismens uppbygge i de enskilda länderna olika former*.

De mångfaldiga förutsättningarna och vägarna för övergången till den proletära diktaturen i de enskilda länderna låter schematiskt reducera sig till följande tre typer:

Högutvecklade kapitalistiska länder (Förenta staterna, Tyskland, England o. s. v.) med mäktigt utvecklade produktionskrafter, i stor omfattning centraliserad produktion, relativt ringa specifik vikt för småföretagen och med en redan sedan länge bestående borgerligt-demokratisk regim. I dessa länder är programmets politiska huvudkrav den omedelbara övergången till proletariatets diktatur. På det ekonomiska området är de väsentliga, kraven: expropriationen av samtliga storföretag, skapandet av ett avsevärt antal statliga sovjetgods, överlämnandet av endast en relativt obetydlig del av jorden till bönderna, relativt ringa omfattning för de elementära marknadsrelationerna, snabb socialistisk utveckling i allmänhet och särskilt snabb kollektivisering av bondehushållningen.

Länder med kapitalistisk nivå av mellantyp (Spanien, Portugal, Polen, Ungern, Balkanländerna o. s. v.) med avsevärda rester av halvfeodala förhållanden i lanthushållningen, med ett viss minimum av de materiella förutsättningarna för uppbygget av socialismen, länder i vilka den borgerligt-demokratiska omvälvningen ännu inte är avslutad. I många av dessa länder är ett mer eller mindre snabbt omslag av den borgerligt-demokratiska revolutionen i den socialistiska möjligt, i andra är typer av proletära revolutioner med omfattande uppgifter av borgerligt-demokratisk natur möjliga. I första fallet är det därför möjligt, att proletariatets diktatur icke inträder omedelbart utan först under loppet av övergången från proletariatets och böndernas demokratiska diktatur till proletariatets socialistiska diktatur; i andra fallet, när revolutionen utvecklar sig omedelbart som proletär, förutsätter den att proletariatet leder en bred agrar- och bonderörelse; agrarrevolutionen spelar en oerhörd, mången gång avgörande roll; under loppet av expropriationen av den stora jordegendomen övergår en avsevärd del av den exproprierade jorden i böndernas händer; måttet av marknadsrelationer är efter proletariatets seger betydande; böndernas kooperativa sammanslutning och deras sammanfattning i stora produktionsenheter får inom ramen av det socialistiska uppbyggets olika uppgifter allra största betydelse. Tempot i uppbygget av socialismen är relativt långsamt.

Koloniala och halvkoloniala länder (Kina, Indien o. s. v.) och oberoende länder (Argentina, Brasilien o. s. v.) med bestämda ansatser, ibland t. o. m. med en avsevärd men för ett självständigt uppbygge av socialismen dock otillräcklig utveckling av industrin, med övervägande medeltida feodala förhållanden eller det "asiatiska produktionsättet" såväl i hushållningen som också i den politiska överbyggnaden, slutligen med koncentration av de utslagsgivande industri-, handels- och bankföretagen, de viktigaste transportmedlen, storgodsen, plantagerna etc. i utländska imperialistiska gruppers händer. I dessa länder är av avgörande betydelse kampen mot feodalismen och utsugningens förkapitalistiska former såväl

som böndernas konsekventa agrarrevolution och kampen mot den utländska imperialismen och för det nationella oberoendet. Övergången till den proletära diktaturen är här i regel möjlig först över en rad förberedande skeden, först som resultat av en hel period av den borgerligt-demokratiska revolutionens omsläende i den socialistiska. Det framgångsrika uppbygget av socialismen är i de flesta av dessa länder möjligt endast med omedelbart understöd från den proletära diktaturens länder.

I ännu mer efterblivna länder (t. ex. i några delar av Afrika), där det finns nästan inga eller alls inga lönearbetare, där befolkningens flertal lever i stamorganisation och rester av stamindelningens urformer ännu har hållit sig, där det nästan fullständigt saknas en nationell bourgeoisie och den utländska imperialismen i första rummet uppträder som väpnad erövrare, som rövar jorden – i dessa länder är kampen för den nationella befrielsen huvudsaken. Den nationella resningen och dess seger kan i sådana länder öppna vägen till socialismen med överhoppande av det kapitalistiska stadiet, om den proletära diktaturens länder lämnar dem effektiv hjälp.

I en epok, då i de mest avancerade kapitalistiska länderna proletariatets makterövring är uppställd på dagordningen och då i Sovjet-Unionen redan den proletära diktaturen består och utgör en faktor av världsbetydelse, kan de av världskapitalismens inträngande i de koloniala och halvkoloniala länderna framkallade frihetsrörelserna – trots de sociala förhållandenas omogenhet i dessa länder, isolerat betraktat – *med hjälp och understöd från proletariatets diktatur och den internationella arbetarrörelsen nå fram till en utveckling till socialism.*

9. Kampen för proletariatets världsdiktatur och de koloniala revolutionerna.

Den revolutionära kampens säregna förutsättningar i de koloniala och halvkoloniala länderna, oundvikligheten av långvariga strider om proletariatets och böndernas demokratiska diktatur och denna diktaturens överväxande i proletariatets diktatur; slutligen den utslagsgivande betydelsen av nationella moment i denna kamp ställer de kommunistiska partierna i dessa länder inför en rad av *särskilda* uppgifter, vilkas lösning utgör en förutsättning för bemätrandet av den proletära diktaturens allmänna uppgifter. Som de viktigaste av dessa uppgifter betraktar Kommunistiska Internationalen följande:

1. Störtandet av den utländska imperialismen, feodalismen och den feodala byråkratin,
2. upprättandet av proletariatets och böndernas demokratiska diktatur på rådets grundval,
3. fullt nationellt oberoende och statlig enhet.
4. annullering av statsskuldena,
5. nationalisering av imperialisterna tillhöriga storföretag (industrin, transporten, bankerna m. m.),
6. expropriering av den stora jordegendomen, kyrkornas och klostrens ägor, nationalisering av all jord,
7. införande av åttatimmarsdagen,
8. skapande av en revolutionär arbetar- och bondearmé.

Med den fortskridande utvecklingen och skärpningen av den fortsatta kampen (sabotage från bourgeoisin, konfiskering av de till de saboterande delarna av bourgeoisin hörande företagen, vilket oundvikligt för till storindustrins nationalisering) kommer i de kolonier och halvkolonier, där proletariatet spelar rollen som ledare och bestämmande, den konsekventa borgerligt-demokratiska revolutionen att växa över i den proletära. I kolonier, där det inte finns något proletariat, måste den imperialistiska maktens störtande åtföljas av organiserandet

av folk-(bonde-)rådets makt, konfiskeringen av utlänningarnas företag och jord och dessa besittningars överlämnade till staten.

Från ståndpunkten av kampen mot imperialismen och arbetarklassens erövringskamp spelar de koloniala revolutionerna och nationella frihetsrörelserna den allra största roll. Under övergångsperioden är kolonierna och halvkolonierna av betydelse också därför, att de gentemot industriländerna, som i världshushållningen spelar *världsstadens* roll, representerar *världslandsbygden*. Därvid blir frågan om den socialistiska världshushållningens organisation, den viktiga förbindelsen av industri och lanthushållning i hög grad frågan om förhållandet till imperialismens forna kolonier. *Att upprätta ett broderligt kampförbund med de arbetande massorna i kolonierna är därför en av huvuduppgifterna för det industriella världsproletariatet som bestämmande och ledare i kampen mot imperialismen.*

Världsrevolutionens gång driver de imperialistiska staternas arbetare i kampen för den proletära diktaturen och rycker samtidigt upp hundratals miljoner av koloniala arbetare och bönder till kamp mot den utländska imperialismen. Så snart centra för socialismen i form av de socialistiska rådsrepublikerna med deras växande ekonomiska makt består, sker det ekonomiska närmandet och stegvisa förenandet av de från imperialismen avfallna kolonierna med världssocialismens industricentra. Därmed dras de med i uppbygget av socialismen, hoppar över skedet av kapitalismens utveckling som härskande system och får möjligheten till snabbt ekonomiskt och kulturellt framsteg. Bonderåden i de efterblivna och arbetar- och bonderåden i de mera avancerade forna kolonierna grupperar sig politiskt kring den proletära diktaturens centra och dras så med in i det allmänna systemet av rådsrepublikernas ständigt växande federation och därmed i systemet av proletariatets världsdiktatur.

Så får socialismens utveckling som nytt produktionssätt världsmått.

V. Proletariatets diktatur i Sovjet-Unionen och den internationella socialistiska revolutionen.

1. Socialismens uppbygge i Sovjet-Unionen och klasskampen.

Det klaraste uttrycket för det kapitalistiska systemets djupgående kris är världshushållningens splittring i kapitalistiska länder och det socialistiska uppbyggets länder. Det inre stärkandet av den proletära diktaturen i Sovjet-Unionen, det socialistiska uppbyggets framgångar, Sovjet-Unionens växande inflytande och stigande anseende hos de proletära massorna och de undertryckta kolonialfolken betyder också stärkandet, fortföljandet och utvecklingen av *den internationella socialistiska revolutionen*.

Sovjetrepublikernas arbetare förfogade i sitt land över de nödvändiga och tillräckliga materiella förutsättningarna icke blott för att störta storgodsägarna och bourgeoisin utan också för uppbygget av den fullkomliga socialismen. De har med det internationella proletariatets hjälp hjältemodigt tillbakaslagit angreppet av den inre och yttre kontrarevolutionens väpnade krafter. De har befäst sitt förbund med huvudmassan av bönderna och tillkämpat sig stora framgångar på det socialistiska uppbyggets område.

Den proletära socialistiska industrins förbindelse med småbondehushållningen, som garanterar lanthushållningen utvecklingen av dess produktionskrafter och den socialistiska industrin den ledande rollen; industrins intima förbund med lanthushållningen och dess anpassning till denna i stället för det kapitalistiska tillfredsställandet av parasitära klassers improduktiva konsumtion, produktion icke för den kapitalistiska profitens skull utan för tillfredsställandet av det snabbt växande massbehovet – en omsvängning som till sist också i hög grad stimulerar utvecklingen av hela produktionsprocessen; slutligen de ekonomiska

maktpositionernas högsta koncentration i den proletära statens händer, tillväxten av en planmässig hushållnings element samt de därmed förbundna besparingarna och den mest ändamålsenliga fördelning av produktionsmedlen – allt detta ger proletariatet möjligheten att snabbt gå fram på det socialistiska uppbyggets väg.

Genom höjandet av hela folkhushållningens produktionskrafter, genom den fasta kursen på industrialiseringen, vars snabba tempo dikteras av såväl det internationella som det inre läget, höjer Sovjet-Unionens proletariat, trots alla planmässigt återkommande finansiella och ekonomiska bojkottförsök av de kapitalistiska makterna, den specifika vikten av den församhälleligade (socialistiska) delen av folkhushållningen och höjer så sin andel i produktionsmedlen liksom också i hela landets totalproduktion och varuomsättning. Till följd av jordens nationalisering och landets stigande industrialisering leder den socialistiska statsindustrin och det statliga trafik- och bankväsendet förmedelst den statliga handeln och den snabbt växande Kooperationen de små och minsta bondehushållen alltmer bakom sig.

I lanthushållningen fullbordas produktionskrafternas uppsving under förutsättningar, som drar upp gränser för differentieringen inom bondeklassen. (Nationalisering av jorden och därmed förbud för köp och försäljning av jord, skarp progressiv beskattning, finansiering av den av massan fattiga och medelstora bönder drivna Kooperationen och produktionsgemenskapen, laglig reglering av bruket av lönarbete, inskränkning i storböndernas politiska och sociala rättigheter, särskilda organisationer för de fattigaste bönderna, ”byarmodet”, o. s. v.). I mån dock den socialistiska industrins produktionskrafter ännu inte har nått den utvecklingshöjd, som möjliggör en omfattande organisation av lanthushållningen på basis av den nya jordbrukstekniken och därmed omedelbart bondehushållens snabba sammanslutning till stora gemenskaper (kollektivhushåll), utvecklar sig till en viss grad också storbondeklassen. Storbondeklassen å sin sida förbinder sig ekonomiskt men så småningom också politiskt med den s. k. ”nya bourgeoisin”.

Sovjet-Unionens proletariat innehar alla avgörande ekonomiska kommandohöjder; det tränger systematiskt bort resterna av städernas privatkapital, vars andel i hela hushållningen har sjunkit mycket starkt i den ”nya ekonomiska politikens” period; det hämmar på alla sätt tillväxten av de utsugarlager på landsbygden vilka uppstår ur varu- och penninghushållningens utveckling; det understödjer de förefintliga sovjetföretagen på landet och gynnar grundandet av nya; det inlemmar huvudmassan av de enkla varuproducenterna bland bönderna i total-systemet av sin hushållning och därmed också i det socialistiska uppbygget medelst den snabbt fortskridande kooperativa sammanslutningen, som under den proletära diktaturen tack vare den socialistiska industrins ledande ekonomiska roll är identisk med socialismens utveckling. Proletariatet uppställer för sig med övergången från återuppbyggnadsprocessen till den utvidgade reproduktionen av landets hela tekniska produktionsgrundval nya uppgifter, som det redan gått att fylla: skapandet av nya produktionsanläggningar (produktion av produktionsmedel helt enkelt, uppbygge av den tunga industrin, speciellt elektrifiering) i lanthushållningen vid sidan av det fortsatta gynnandet av avsättnings-, inköps- och kreditkooperationen, böndernas omedelbara och allt bredare massor omfattande organisation i jordbrukskooperation på kollektivismens basis, en uppgift som kräver omfattande materiell hjälp från den proletära statens sida.

Så skrider socialismen, som i Sovjet-Unionen redan har blivit den avgörande ekonomiska makten och trycker sin stämpel på utvecklingen av dess hushållning, mer och mer mot sin fulländning, i det den systematiskt övervinner de svårigheter som härrör ur landets småborgerliga karaktär och är förbundna med perioder av övergående skärpning av klassmotsättningarna.

Nödvändigheten av industrins tekniska nyinrättning och storstilade nyanläggningar framkallar på den socialistiska utvecklingens väg en rad avsevärda svårigheter, som ytterst härrör ur landets tekniska och ekonomiska efterblivenhet, dess skakning genom världskrig och inbördeskrig. Det oaktat förbättras oavbrutet levnadsstandarden för arbetarklassen och de arbetandes breda massor. Hand i hand med industrins fortskridande socialistiska rationalisering och ekonomiska organisation införes stegvis sju timmars arbetsdag, som medför vidare perspektiv för förbättringen av proletariats arbets- och levnadsbetingelser.

Stödd på Sovjet-Unionens ekonomiska stärkande, på den socialistiska hushållningsdelens oavbrutet växande betydelse, drar arbetarklassen under ledning av det i de revolutionära striderna stålsatta kommunistiska partiet in alltjämt nya miljonmassor av arbetande i sitt socialistiska uppbyggnadsarbete. Den stödjer sig därvid på landsbygden på ”byarmodet” och förbinder sig fast med böndernas huvudmassa, de medelstora bönderna, utan att ens ett ögonblick inställa kampen mot storbönderna. Huvudmedlen härtill är: utveckling av breda massorganisationer (partiet som ledande kraft, fackföreningarna som ryggraden för den proletära diktaturens hela system, kommunistiska ungdomsförbundet, kooperationen av alla slag, alla slags organisationer bland de arbetande kvinnorna, arbeterskorna och bondekvinnorna, olika föreningar, arbetar- och bondekorrespondenter, idrottsorganisationer, vetenskapliga föreningar, kultur- och bildningsorganisationer) och ett vittgående gynnande av massornas initiativ, indragande och urval av alltjämt nya arbetskrafter till ledande funktioner på alla hushållningens och förvaltningens områden. Massornas varaktiga indragande i det socialistiska uppbyggnadsarbetet; den fortsatta uppfriskningen av hela stats-, hushållnings-, fackförenings- och partiapparaten genom nya funktionärer ur proletariats; den systematiska utbildningen av nya socialistiska kadrer ur arbetarnas och särskilt arbetarungdomens leder genom högskolor, specialkurser o. s. v. för alla grenar av uppbyggnadsarbetet – det är de viktigaste garantierna mot byråkratisk förbening och social urartning av proletariats ledande kadrer.

2. Sovjet-Unionen och dess plikter mot den internationella revolutionen.

Den proletära revolutionen i Sovjet-Unionen har störtat den ryska imperialismen, befriat alla tsarrikets forna kolonier och undertryckta nationer och genom sin industrialisering av detta område skapat en fast grundval för dess kulturella och politiska utveckling, den har förankrat de autonoma områdenas, de autonoma republikernas och förbundsrepublikernas rättsliga ställning i sin författning och i full omfattning förverkligat nationernas självbestämmanderätt. Därmed garanterar den Unionens olika nationaliteter icke en formell men den verkliga jämlikheten.

Som den proletära diktaturens och det socialistiska uppbyggets land, som landet för arbetarklassens väldigaste erövringar, som landet för förbundet mellan proletariats och bönderna, som land för en ny kultur som går fram under marxismens och kulturens fana, blir Sovjet-Unionen med nödvändighet grundvalen för den internationella rörelsen av alla undertryckta klasser, huvudhärden för den internationella revolutionen, den betydelsefullaste faktorn i världshistorien. I Sovjet-Unionen tillkämpar sig proletariats för första gången i historien sitt fosterland. För kolonialfolkens frihetskamp blir Sovjet-Unionen dess mäktigaste dragningspunkt.

Så blir Sovjet-Unionen i kapitalismens allmänna kris en betydande faktor och det inte bara därför att den skapar grundvalarna för ett nytt, socialistiskt hushållningssystem och därmed har skilts ut ur det kapitalistiska världssystemet, utan också därför att den spelar en revolutionär roll utan like: rollen av en motor i den internationella proletära revolutionen, som driver på proletariats i alla länder att erövra makten; rollen av det levande exemplet på att

arbetarklassen inte bara duger till att förstöra kapitalismen, att den fastmer också duger till att bygga upp socialismen; rollen av förebilden för de broderliga relationerna mellan alla jordens folk i världsunionen av socialistiska rådsrepubliker och den ekonomiska sammanslutningen av de arbetande i alla länder i socialismens enhetliga världshushållning, som världsproletariatet kommer att förverkliga efter statsmaktens erövring.

Ur beståendet sida vid sida av två hushållningssystem – Sovjet-Unionens socialistiska och de övriga ländernas kapitalistiska – uppstår för arbetarstaten uppgiften att avvärja den kapitalistiska världens angrepp (bojkott, blockad o. s. v.). Men samtidigt har den också uppgiften att manövrera ekonomiskt och utnyttja sina ekonomiska förbindelser med de kapitalistiska länderna (med tillhjälp av handelsmonopolets grundförutsättningar för det framgångsrika socialistiska uppbygget, i form av krediter, lån, koncessioner o. s. v.). Därvid måste riktlinjen vara att utforma förbindelserna med utlandet så omfattande som möjligt i mån de gagnar Sovjet-Unionen, d. v. s. så vitt de hjälper till att stärka Sovjet-Unionens egen industri genom att skapa grundvalen för den tunga industrin, för elektrifieringen och slutligen för det socialistiska maskinbygget. Endast i den mån dess ekonomiska självständighet gentemot dess kapitalistiska omgivning säkerställes skapar Sovjet-Unionen en fast garanti mot faran att dess socialistiska uppbygge ska förintas och Sovjet förvandlas till ett bihang till det kapitalistiska världssystemet.

De kapitalistiska staterna vacklar, trots Sovjetmarknadens betydelse för dem, alltjämt mellan sina handelsintressen och ängslan för Sovjet-Unionens stärkande, vilket samtidigt betyder världsrevolutionens tillväxt. Den utslagsgivande huvudtendensen i de imperialistiska staternas politik är dock strävan att inringa Sovjet-Unionen och anstifta ett kontrarevolutionärt krig mot den i syfte att förinta Sovjet-Unionen och upprätta bourgeoisins terrorregim i hela världen.

Men varken de ihärdiga försöken av imperialismen att inringa Sovjet-Unionen eller den hotande krigsfaran hindrar Sovjet-Unionens kommunistiska parti som den sektion av Kommunistiska Internationalen, som står i spetten för den proletära diktaturen, att uppfylla sina internationella plikter och bistå alla undertryckta – arbetarrörelsen i de kapitalistiska länderna såväl som kolonialfolken i kampen mot imperialismen, i kampen mot varje form av nationellt förtryck.

3. Det internationella proletariatets plikter mot Sovjet-Unionen.

Sovjet-Unionen är proletariatets sanna fosterland, det fastaste stödet för dess erövringar och huvudfaktorn i dess internationella befrielse; det förpliktar det internationella proletariatet att hjälpa det socialistiska uppbygget i Sovjet-Unionen till framgång och med alla medel försvara den proletära diktaturens land mot de kapitalistiska makternas anfall.

”Den världspolitiska situationen har nu satt upp den proletära diktaturen på dagordningen, och ofrånkomligt koncentrerar sig alla världspolitikens händelser kring en centralpunkt: världsbourgeoisins kamp mot Rysslands sovjetrepubliker, vilken ihärdigt måste fylka alla rådsrörelser av alla avancerade arbetare i alla länder och alla nationella frihetsrörelser av kolonierna och undertryckta folk kring sig.” (Lenin.)

I händelse av ett krigiskt överfall av de imperialistiska staterna på Sovjet-Unionen måste det internationella proletariatets svar bli: djärva, beslutsamma massaktioner i kamp för störtandet av de imperialistiska regeringarna under parollen proletariatets diktatur och förbund med Sovjet-Unionen.

Kolonierna, framför allt under en imperialistisk stat som överfaller Sovjet-Unionen, måste utnyttja avlänkandet av imperialismens väpnade krafter från sitt område till att med all kraft

lössläppa kampen mot dessa, organisera revolutionära aktioner och så störta det imperialistiska väldet och tillkämpa sig sitt fulla oberoende.

Socialismens uppstigande i Sovjet-Unionen och dess internationella inflytandes tillväxt tänder dock inte bara hatet hos de imperialistiska makterna och deras socialdemokratiska agenter, utan de väcker samtidigt också de största sympatier hos breda massor av de arbetande i hela världen och beredskapen hos de undertryckta i alla länder att med alla medel kämpa för den proletära diktaturens land, om det överföres av imperialismen.

Så leder utvecklingen av motsägelserna i nuets världshushållning, fördjupandet av kapitalismens allmänna kris och imperialisternas väpnade överfall på Sovjet-Unionen med järnhård nödvändighet till en väldig revolutionär explosion. Denna explosion kommer att under sina spillror begrava kapitalismen i en rad s. k. civiliserade länder, den kommer att i kolonierna lösgöra den segerrika revolutionen, mäktigt vidga grundvalen för den proletära diktaturen och därmed vara ett jättesteg på vägen till socialismens fulla förverkligande i hela världen.

VI. Kommunistiska Internationalens strategi och taktik i kampen för proletariatets diktatur.

1. De kommunistfientliga ideologierna hos arbetarklassen.

I sin kamp för proletariatets diktatur mot kapitalismen stöter den revolutionära kommunismen på talrika strömningar inom arbetarklassen: somliga uttrycker i högre eller mindre grad den ideologiska underkastelsen under den imperialistiska bourgeoisin, medan andra återspeglar småborgardömets ideologiska tryck, detta småborgardöme som då och då rebellerar mot finanskapitalets slavkedjor men är ur stånd att i kampen följa en konsekvent, vetenskapligt grundad strategi och taktik och genomföra denna kamp på organiserat sätt på grundval av den stränga disciplin, som är egen enbart för proletariatet.

Den väldiga sociala makten hos den imperialistiska staten med alla dess hjälpredskap – skola, press, teater, kyrka – yttrar sig framför allt i tillvaron av *konfessionella och reformistiska* strömningar inom arbetarklassen, vilka utgör det största hindret på vägen till proletariatets socialistiska revolution.

De *konfessionella*, religiöst färgade strömningarna inom arbetarklassen finner sitt uttryck i främsta rummet i tillvaron av konfessionella *fackföreningar*, vilka mestadels i förbindelse med bourgeoisins likariktade politiska organisationer söker stöd hos den ena eller den andra kyrkliga organisationen hos den härskande klassen (katolska fackföreningar, K. F. U. M., zionistiska organisationer o. d.). Dessa strömningar är det klaraste uttrycket för den ideologiska förvirringen hos många lager av proletariatet; de bär till största delen en romantiskt-feodal dräkt. Genom att ledarna för dessa organisationer med religionens vigvatten helgar hela skändligheten av den kapitalistiska regimen och terroriserar sina lamm med hotet om helvetets kval, är de klassfiendens reaktionäraste kolonner i proletariatets läger.

Den cyniskt-kommersiella och världsligt-imperialistiska formen för underkastelsen under bourgeoisins ideologiska inflytande är den moderna ”socialistiska” reformismen. Den lånar alla sina grundläror från den imperialistiska politikens lagtavlor och tar f. n. som sitt mönster den medvetet antisocialistiska och öppet kontrarevolutionära American Federation of Labor. De amerikanska fackföreningspåvarnas – dessa bourgeoisins lakejers – ”ideella” diktatur är endast uttrycket för den amerikanska dollarns ”ideella” diktatur; med bistånd av den engelska reformismen och dess ”kungliga” socialister från Labour Party har så den amerikanska reformismen blivit huvudbeståndsdelen av teorin och praktiken hos hela den internationella

socialdemokratin och Amsterdaminternationalens ledare. De tyska och österrikiska socialdemokraterna fernissar denna teori med en marxistisk fraseologi och beslöjar därmed sitt eländiga förräderi mot marxismen. Som kommunismens huvudfiende i arbetarrörelsen är den "socialistiska" reformismen, stödd på sin breda organisatoriska basis i de socialdemokratiska partierna och genom dessa de reformistiska fackföreningarna, i hela sin politik och teori en kraft som direkt *motverkar den proletära revolutionen*.

Utrikespolitiskt har de socialdemokratiska partierna under fosterlandsförsvarets flagga aktivt deltagit i det imperialistiska kriget. Den imperialistiska statens expansion och "kolonialpolitiken" finner hos dem allsidigt understöd; orienteringen mot de imperialistiska staternas kontrarevolutionära "heliga allians" ("Nationernas förbund"); predikandet av "ultra-imperialismen"; massornas mobilisering under falskt pacifistiska paroller och det samtidiga aktiva understödet åt imperialismen vid dess angrepp mot Sovjet-Unionen och vid dess förberedande av kriget mot denna – det är grunddragen av reformismens utrikespolitik.

På *inrikespolitikens* område har socialdemokratin gjort till sin uppgift att omedelbart gynna och understödja den kapitalistiska regimen. Det oförbehållsamma understödet åt den kapitalistiska rationaliseringen och kapitalismens rationalisering; säkerställandet av klassfreden, "hushållningsfreden"; politiken av arbetarorganisationernas sammanväxande med företagarnas och den imperialistiska rovstatens organisationer; praktiserandet av den s. k. "ekonomiska demokratin", i själva verket en praktik av den fullständiga underkastelsen under trustkapitalet; limeriet under den imperialistiska staten och särskilt dess falskt demokratiska skylt; det aktiva deltagandet i uppbygget av denna stats organ, dess polis, arme, gendarmeri, dess klassrättsvisa, försvaret av denna stat mot varje angrepp av det revolutionära kommunistiska proletariatet och socialdemokratins bödelsroll i tider av revolutionära kriser – det är linjen för reformismens inrikespolitik. Reformismen för till skenet den fackliga kampen mot bourgeoisin och betraktar därvid som sin huvuduppgift att även på detta område föra kampen så, att kapitalismen skyddas för alla slags rubbningar och att i varje fall den kapitalistiska egendomens grundfästen helt säkras för åverkan.

På det *teoretiska* området har socialdemokratin fullständigt priggivit marxismen. Över revisionismens etapp kom den fram till den fulländade borgerligt-liberala socialreformen och till den öppna socialimperialismen. Marx' lära om kapitalismens motsägelser ersatte den med den borgerliga läran om dess harmoniska utveckling; läran om kriserna och proletariatets utarmning lade den till handlingarna; klasskampens krigiska, flammande teori har den förvandlat i den eländiga predikan om klassfreden; läran om klassmotsatsernas skärpning har den utbytt mot kälkborgarsagan om kapitalismens "demokratisering"; mot teorin om krigens oundviklighet har den ställt borgarnas pacifistiska svindel och ultra-imperialismens lögnaktiga psalmsång; teorin om kapitalismens revolutionära sammanstörtande har den förfalskat till den "sunda" kapitalismen, som på fredlig väg kommer att bli socialism; revolutionen har den ersatt med evolutionen; förstöringen av den borgerliga staten med det aktiva uppbyggesarbetet på den, läran om den proletära diktaturen med teorin om koalitionen med bourgeoisin, läran om den internationella proletära solidariteten med evangeliet om de imperialistiska fosterlandens försvar, Marx' dialektiska materialism med den idealistiska filosofin och koketterandet med de religiösa avskrädena från bourgeoisins bord.

Inom denna socialdemokratiska reformism har man att skilja på några riktningar, som är alldeles särskilt typiska för socialdemokratins borgerliga urartning.

Den konstruktiva socialismen (MacDonald & Co.), vars namn redan innehåller idén om den proletära revolutionens bekämpande och den positiva inriktningen till den borgerliga ordningen, fortsätter de liberalt-filantropiska, antirevolutionära borgerliga traditionerna från Fabian Society (S. och B. Webb, Bernard Shaw, lord Olivier m. fl.). Genom sitt principiella

avböjande av proletariatets diktatur och begagnandet av våldet i kampen mot bourgeoisin understödjer den våldskampen mot proletariatet och kolonialfolken. Som apologet för den kapitalistiska staten prisar den under socialismens mask statskapitalismen och är ett med imperialismens vulgäraste ideologer från bägge halvkloten i att utdöma läran om klasskampen som "förvetenskaplig" teori. Som medel att avskaffa kapitalismen predikar "den konstruktiva socialismen" ett moderat program av nationalisering mot skadestånd, beskattning av jordröntan, arvs- och vinstskatten. Som avgjord motståndare till den proletära diktaturen i Sovjet-Unionen är "den konstruktiva socialismen" i intimaste förbund med bourgeoisin en aktiv fiende till proletariatets kommunistiska rörelse och den koloniala revolutionen.

En särskild avart av "den konstruktiva socialismen" är "*kooperatismen*" eller "*kooperations-socialismen*" (Charles Gide, Totomianz & Co.). Även den avböjer bestämt klasskampen och prisar konsumenternas kooperativa organisation som fredligt medel att övervinna kapitalismen, vars befästande den i realiteten med alla medel befördrar. "Kooperations-socialismen", som i kooperationens massorganisationer äger en vittutgrenad propaganda-apparat till att dagligen systematiskt påverka breda massor, för en förbittrad kamp mot den revolutionära arbetarrörelsen. Den hämmar förverkligandet av dess mål och är f. n. en av de aktivaste faktorerna i den reformistiska kontrarevolutionens läger.

Den s. k. "*gillesocialismen*" (Penty, Orage, Hobson m. fl.) är ett eklektiskt försök att förena den "revolutionära" syndikalismen med den borgerligt-liberala Fabian-rörelsen, den anarkistiska decentralisationen ("nationella industrigillen") med statskapitalistisk centralisation, medeltidens skrå-hantverksmässiga begränsning med den moderna kapitalismen. Gillesocialismen utgår i ord från kravet på upphävandet av "lönesystemet" som en "omoralisk" institution, som bör avskaffas genom arbetarnas kontroll över industrin, och förbiser så fullständigt den viktigaste frågan, frågan om makten. Genom att den vill sammanfatta arbetarna, de intellektuella och teknikerna i en federation av "industrigillen" och på fredlig väg ("kontroll inifrån") förvandla dessa gillen till förvaltningsorgan för industrin inom den borgerliga statens ram, försvarar gillesocialismen i verkligheten denna stat och överskyler dess imperialistiska, antiproletära klasskaraktär. Den anvisar den rollen av en över klasserna stående representant för "konsumenternas" intressen i motsats till de i gillena organiserade "producenterna". Genom sin predikan av den "funktionella" demokratin (d. v. s. ett system av representation av det kapitalistiska samhällets klasser, som yrken med sina bestämda funktioner i den samhällsliga produktionen) bereder gillesocialismen väg för fascismens "korporationsstat". Gillesocialisternas flertal avböjer såväl parlamentarismen som även den "direkta aktionen" och dömer så arbetarklassen till fullständig överksamhet och passiv underkastelse under bourgeoisin. Gillesocialismen är på så vis en facklig-utopistisk opportunistisk av säregen art och kan omöjligt spela annat än en antirevolutionär roll.

En särskild form av den socialdemokratiska reformismen är slutligen *austromarxismen*. Som beståndsdel av ideologin hos socialdemokratins "vänster"-flygel är austromarxismen ett särskilt finspunnet slag av bedrägeri mot arbetarmassorna. Den prostituerar den marxistiska terminologin och bryter samtidigt med den revolutionära marxismens grundvalar (genom austromarxisternas kantianism, machism etc. på filosofins område); den flirtar med religionen, lånar hos de engelska reformisterna teorin om "den funktionella demokratin" och går in för "uppbygget av republiken", d. v. s. för uppbygget av den borgerliga staten. Austromarxismen anbefaller "klassernas samarbete" i perioderna av vad man kallar "klasskrafternas jämvikt", d. v. s. just när en revolutionär kris mognar. Denna teori är rättfärdigandet av koalitionen med bourgeoisin i och för den proletära revolutionens förintande under masken av försvaret för "demokratin" mot reaktionens angrepp. Objektivt och i praktiken blir bruket av våldet, som austromarxismen förklarar tillåtet i fall av angrepp från reaktionen, reaktionens våld mot den proletära revolutionen. Austromarxismens "funktionella roll" är att lura arbetare som redan

lutar åt kommunismen; därför är den en alldeles särskilt farlig fiende till proletariatet, farligare än de öppna anhängarna av den rovaktiga socialimperialismen.

Om alla dessa strömningar som beståndsdelar av den ”socialistiska” reformismen utgör agenter för den imperialistiska bourgeoisin i arbetarklassens läger, så stöter kommunismen också på en rad småborgerliga strömningar, som uttrycker vacklandet hos de obeständiga samhällslagren (i upplösning varande småborgerlighet i städerna, trasproletariatet, deklarerade intellektuella och bohämer, utarmade hantverkare, vissa lager bland bönderna o. s. v.). Dessa strömningar kännetecknas av ytterligaste politiska obeständighet, de beslöjar icke sällan med en ”vänster”-fraseologi sin högerpolitik eller förfaller till äventyreri genom att i stället för det objektiva värdesättandet av krafterna sätta skroderande politisk gestikulering; och icke sällan slår de därvid om från hållningslöst och revolutionärt skryt till djupaste pessimism och fullständig kapitulation inför fienden. Dessa strömningar kan under vissa förutsättningar – särskilt vid skarpa ändringar i det politiska läget och nödvändigheten av en tillfällig reträtt – bli de farligaste desorganisatörer för de proletära lederna och därmed till hämningar för proletariatets revolutionära rörelse.

Anarkismen, vars främsta representanter (Krapotkin, Jean Grave m. fl.) under kriget 1914-1918 förrädiskt gick över i den imperialistiska bourgeoisins läger, förnekar nödvändigheten av omfattande, centraliserade och disciplinerade organisationer av proletariatet och gör det därmed värnlöst gentemot de mäktiga kapitalistiska organisationerna. Genom propagandan för den individuella terrorn avleder den proletariatet från massorganisationens och masskampens metoder. Genom att avböja den proletära diktaturen från ståndpunkten av ett abstrakt ”frihets”-begrepp berövar anarkismen proletariatet dess viktigaste och skarpaste vapen mot bourgeoisin, mot dess arméer och alla dess undertryckningsorgan. Långt ifrån att i den proletära kampens centra representera någon massrörelse förvandlar sig anarkismen alltmer i en sekt, som genom hela sin taktik och alla sina aktioner – däribland också sitt uppträdande mot arbetarklassens diktatur i Sovjet-Unionen – objektivt ställer sig med i de antirevolutionära krafternas enhetsfront.

Den ”revolutionära” syndikalismen, vars ideologer i krigets kritiska period i icke ringa antal övergick till den ”antiparlamentariska” kontrarevolutionen av fascistisk art eller blev fredliga reformister efter socialdemokratiskt mönster, stör överallt där den har inflytande massornas revolutionering: liksom anarkismen är den emot den politiska kampen (särskilt den revolutionära parlamentarismen) och proletariatets revolutionära diktatur. Den predikar arbetarrörelsens och särskilt fackföreningsrörelsens skråmässiga decentralisation, den går emot proletariatets parti, förnekar upprorets nödvändighet och överskattar generalstrejken (”de korslagda armarnas taktik”). Dess angrepp mot Sovjet-Unionen, som är förbundna med dess motsättning till den proletära diktaturen, ställer den i detta avseende i front med socialdemokratien.

Alla de kännetecknade strömningarna och riktningarna överensstämmer med *socialdemokratien*, den proletära revolutionens huvudfiende i arbetarrörelsen, i politikens grundfråga, i ställningen till *den proletära diktaturen*. Därför uppträder de alla i front med socialdemokratien mot Sovjet-Unionen. Socialdemokratien, som fullständigt har förrått marxismen, stödjer sig alltmer på Fabiernas, de konstruktiva socialisternas och gillesocialisternas ideologi. Dessa strömningar blir den officiella liberal-reformistiska ideologin för Andra Internationalens borgerliga ”socialism”.

I *de koloniala länderna* liksom bland de undertryckta folken och raserna stöter kommunismen på inflytandet av egenartade strömningar i arbetarrörelsen, strömningar som till en viss nivå av utvecklingen har spelat en viss positiv roll men som i utvecklingens nya etapp blir till reaktionära krafter.

Sun-Jat-Sen-ismen var i Kina den småborgerliga nationella "socialismens" ideologi. I läran om "de tre principerna" (nationalism, demokrati, socialism) överhöljde begreppet folket begreppet klassen; socialismen framställdes icke som ett särskilt produktionsätt, som förverkligas av en särskild klass, proletariatet, utan som en oklar föreställning om samhälleligt välstånd; kampen mot imperialismen förband den icke med perspektiven av klasskampens utveckling i Kina. Därför blev Sun-Jat-Senismen, som under kinesiska revolutionens första stadium spelade en mäktig, positiv roll, med den fortskridande klassdifferentieringen under kinesiska revolutionens fortsatta förlopp från en ideologisk form för dess utveckling till dess boja. Sun-Jat-Sen-ismens epigoner understryker överdrivet just de drag i dess ideologi, som är objektivt reaktionära, och gjorde den därigenom till den officiella ideologin för Kuo-Min-Tang efter dess förvandling till en öppet kontrarevolutionär makt. Den ideologiska utvecklingen av det kinesiska proletariatets och de arbetande böndernas massor måste därför åtföljas av en beslutsam kamp mot Kou-Min-Tangs bedrägeri och övervinnande av vad som finns kvar av Sun-Jat-Sen-ismen.

Sådana riktningar som *Ghandismen* i Indien, som är alltigenom fylld av religiösa föreställningar, idealiserar de mest efterblivna och ekonomiskt reaktionära livsformer, ser utvägen icke i den proletära socialismen utan i återvändandet till dessa efterblivna former, predikar tålmod och förnekar klasskampen – de förvandlar sig under revolutionens utvecklingsprocess öppet i reaktionära makter. Ghandismen blir mer och mer en ideologi, som riktar sig mot folkmassornas revolution. Den måste bekämpas hänsynslöst av kommunismen.

Garvayismen, som var ideologin för småbourgeoisin och arbetarna bland Amerikas negrer och som ännu har ett visst inflytande över negermassorna, har i detta nu lika ledes blivit en hämsko på dessa massors revolutionering. Medan den att börja med gick in för negrernas fulla sociala likaberättigande, blev den en sorts neger-"zionism", som i stället för kampen mot den amerikanska imperialismen uppställer parollen: "Tillbaka till Afrika !" Denna farliga ideologi, som saknar varje äkta demokratiskt drag och leker med de aristokratiska attributen hos ett icke existerande "negerrike", måste på det skarpaste bekämpas, enär den icke befördrar negermassornas befrielsekamp mot den amerikanska imperialismen utan hämmar den.

Gentemot alla dessa tendenser står den proletära kommunismen. Som mäktig ideologi för den revolutionära arbetarklassen i hela världen skiljer den sig från alla dessa strömningar och framför allt från socialdemokratien därigenom, att den i full överensstämmelse med Marx' och Engels' lära i *teori och praktik för den revolutionära kampen för proletariatets diktatur och härvid använder alla former av den proletära massaktionen*.

2. Den kommunistiska strategins och taktikens huvuduppgifter.

Kommunistiska Internationalens segerrika kamp för den proletära diktaturen förutsätter i varje land tillvaron av ett slutet, i kamp stålsatt, disciplinerat och centraliserat kommunistparti, som är på det intimaste förbundet med massorna.

Partiet är arbetarklassens förtrupp, sammansatt av de bästa, mest medvetna, aktivaste och tappraste ur klassens led. Det förkroppsligar sammanfattningen av erfarenheterna från proletariatets hela kamp. Stött på den revolutionära teorin, marxismen, förkroppsligar partiet genom att dagligen representera hela klassens varaktiga, allmänna intressen enheten av de proletära principerna, den proletära viljan och den proletära, revolutionära handlingen. Det är den revolutionära organisation, som sammanhålles genom järnhård disciplin och den demokratiska centralismens strängaste revolutionära ordning; den blir denna organisation genom det proletära avantgardets klassmedvetande, genom dess hängivenhet för revolutionen, genom dess förmåga att oavbrutet behålla sambandet med de proletära massorna och genom

riktigheten i den politiska ledning, som genom massornas egna erfarenheter alltjämt på nytt omprövas och klarställes.

För att kunna fylla sin historiska uppgift – att erövra den proletära diktaturen – måste kommunistiska partiet uppställa för sig och förverkliga följande *strategiska* mål:

Erövringen av *majoriteten inom den egna klassen*, proletärkvinnorna och ungdomen inräknad. För att uppnå detta är det nödvändigt att säkerställa kommunistiska partiets avgörande inflytande på proletariatets stora massorganisationer (råd, fackföreningar, driftsråd, kooperation, idrotts- och kulturorganisationer o. s. v.). Särskilt stor betydelse för vinnandet av proletariatets majoritet har det systematiska arbetet att erövra fackföreningarna, dessa proletariatets omfattande massorganisationer som är intimt förbundna med dess dagsstrider. Att verka i reaktionära fackföreningar – skickligt erövra dem, vinna de breda, fackligt organiserade massornas förtroende, avsätta och uttränga de reformistiska ledarna från deras positioner – det är en av de viktigaste uppgifterna under revolutionens förberedelseperiod.

Erövringen av den proletära diktaturen har också till förutsättning förverkligandet av proletariatets hegemoni över de breda lagren av de arbetande massorna. För att komma därefter måste kommunistiska partiet skaffa under sitt inflytande massorna av de fattigare lagren i stad och på land, de lägre lagren av de intellektuella och det s. k. ”småfolket”, d. v. s. de småborgerliga lagren. Särskild betydelse har arbetet att upprätthålla partiets inflytande bland bönderna. Kommunistiska partiet måste garantera sig fullt understöd från de proletariatet mest närstående lagren av lantbefolkningen, d. v. s. framför allt lantarbetarna och byarmodet. Därtill krävs särskilda organisationer av lantarbetarna, allsidigt understöd av deras kamp mot lantbourgeoisin och energiskt arbete bland små och mycket små bönder. Vad mellanlagren av bönderna beträffar bör kommunistiska partiet (i länder med utvecklad kapitalism) driva den politiken att neutralisera dem. Alla dessa uppgifters lösning genom proletariatet, som blir bäraren av hela folkets intressen och ledaren av de bredaste folkmassor i kampen mot det privatkapitalistiska oket, är den ovillkorliga förutsättningen för den segerrika kommunistiska revolutionen.

Från ståndpunkten av proletariatets världskamp är Kommunistiska Internationalens viktigaste strategiska uppgifter den revolutionära kampens uppgifter i *kolonierna, halvkolonierna och de beroende länderna*. Denna kamp har till förutsättning samlandet av de bredaste massor av arbetarklassen och bönderna i kolonierna under revolutionens fana, en förutsättning som kan uppnås endast genom det intimaste broderliga samarbete mellan de undertryckande nationernas proletariat och de arbetande massorna hos de undertryckta folken.

I och med att Kommunistiska Internationalen under den proletära diktaturens fana i de s. k. ”civiliserade makternas” länder organiserar revolutionen mot imperialismen, understödjer den samtidigt varje rörelse mot imperialismens våld i kolonierna liksom i de beroende länderna (exempelvis i Latin-Amerika): den utvecklar en livlig propaganda mot varje slag av chauvinism och imperialistisk misshandling av de stora och små förslavade folken och raserna (ställning till negrerna, ”den gula rasens” arbetare, antisemitismen o. s. v.) och understödjer deras kamp mot den undertryckande nationens bourgeoisin. Särskilt energiskt bekämpar Kommunistiska Internationalen chauvinismen i stormakternas länder, som underhålles av den imperialistiska bourgeoisin och dess socialdemokratiska agentur, Andra Internationalen, och ställer gentemot den imperialistiska bourgeoisins praktik praktiken i Sovjet-Unionen, som inom sitt område har förverkligat de broderliga relationerna mellan likaberättigade folk.

I de *imperialistiska* länderna måste de kommunistiska partierna lämna systematisk hjälp åt koloniernas revolutionära frihetsrörelser och de undertryckta folkens rörelser över huvud. I första rummet är den aktivaste hjälp en plikt för arbetarna i det land, av vilket den undertryckta nationen är beroende i finansiellt, ekonomiskt eller politiskt avseende. De

kommunistiska partierna måste öppet erkänna koloniernas rätt till avsöndring och utveckla propaganda härför, d. v. s. propaganda för koloniernas oberoende av den imperialistiska staten. Erkännande och försvar för rätten till försvar mot imperialismen (alltså för upproret och det revolutionära kriget) med alla till buds stående medel. Samma politik måste de kommunistiska partierna följa gentemot alla undertryckta folk.

I *de koloniala och halvkoloniala länderna* själva måste de kommunistiska partierna föra en djärv och konsekvent kamp mot den utländska imperialismen och därvid oavlåtligt agitera för förbundet med proletariatet i de imperialistiska länderna; de måste öppet uppställa parollen bonderevolution, propagera och omsätta den i handling, för att på så vis uppkalla böndernas breda massor att kasta av sig det feodala oket; de måste förklara krig mot prästerskapets reaktionära medeltida inflytande.

Huvuduppgiften är här det *självständiga* organiserandet av arbetarna och bönderna (i proletariatets kommunistiska klassparti, fackföreningarna, bondeförbunden, bondekommittéerna och i fall av revolutionära situationer i råden) och deras befrielse från den nationella bourgeoisins inflytande. Tillfälliga kompromisser med den nationella bourgeoisin är tillåtliga endast i den mån de icke hindrar arbetarnas och böndernas revolutionära sammanslutning och bourgeoisin verkligen bekämpar imperialismen.

Vid fastställandet av sin taktiska linje måste varje kommunistiskt parti ta hänsyn till det givna inre och yttre läget, klasskrafternas förhållande, graden av fasthet och styrka hos bourgeoisin, graden av kampberedskap hos proletariatet, mellanlagrens hållning o. s. v. I enlighet med dessa förhållanden bestämmer partiet sina paroller och kampmetoder, varvid det utgår från nödvändigheten att mobilisera och organisera möjligast breda massor och eftersträvar högsta möjliga nivå i denna kamp. När en revolutionär situation mognar fram, uppställer partiet en rad övergångsparoller och reser i enlighet med de givna förhållandena delkrav, som det måste underordna det revolutionära huvudmålet, makterövringen och störtandet av den borgerligt-kapitalistiska samhällsordningen. Att försumma arbetarklassens dagskrav och dagsstrider är lika otillåtligt som att inskränka partiets verksamhet till endast dessa. Partiets uppgift är att *utgående* från dagens svårigheter leda arbetarklassen i den *revolutionära kampen om makten*.

I fall av ett *revolutionärt uppsving*, när de härskande klasserna är desorganiserade och massorna i tillstånd av revolutionär jäsning, när mellanlagren står sympatiska till proletariatet och massorna visar sig kamp- och offerberedda, har det proletära partiet till uppgift att föra massorna till frontangrepp mot den borgerliga staten. Detta uppnås genom propagerandet av stegvis stegrade övergångsparoller (arbetarråd, arbetarkontroll över produktionen, bondekommittéer för våldsexpropriation av storgodsens jord, bourgeoisins avväpning och proletariatets beväpning etc.) och genom organiserandet av massaktioner, under vilka alla grenar av partiets agitation och propaganda måste underordnas, parlamentsverksamheten inbegripen. Sådana massaktioner är: strejker, strejker i förbindelse med demonstrationer, strejker i förbindelse med väpnade demonstrationer och slutligen generalstrejken i förening med det väpnade upproret mot bourgeoisins statsmakt. Denna kampens högsta form följer krigskonstens regler, förutsätter en fälttågsplan, offensivkaraktär hos kamphandlingarna, obegränsad hängivenhet och hjältemod hos proletariatet. Aktioner av detta slag har som absolut förutsättning de breda massornas organisation i kampformationer, vilka redan genom sin form måste gripa och sätta i rörelse de största massor av de arbetande, samt stegringen av det revolutionära arbetet i armen och flottan.

Vid övergången till nya, skarpare paroller måste följande grundregel i leninismens politiska taktik vara rättesnöret: partiet måste förstå att leda massorna i de revolutionära positionerna så, att de genom sin egen erfarenhet övertygar sig om partilinjens riktighet. Om denna regel icke följes, så leder det ofrånkomligt till att man skiljer sig från massorna, till kupper och till

kommunismens ideologiska urartning i ”vänster”-doktrinarism, i småborgerligt ”revolutionärt” äventyri. Icke mindre fördärligt är det när proletarietets parti lämnar höjdpunkten i den revolutionära utvecklingen, som kräver djärvt och beslutsamt angrepp på fiender, utnyttjad. Att låta ett sådant tillfälle gå förbi utan att övergå till uppror betyder att överlämna initiativet åt motståndaren och föra revolutionen mot nederlaget.

När *intet revolutionärt uppsving* förefinnes, måste de kommunistiska partierna, utgående från de arbetandes dagssvårigheter, uppställa *delparoller och delkrav* och förbinda dem med Kommunistiska Internationalens huvudmål. Härvid får emellertid partierna icke uppställa sådana *övergångsparoller*, som har till förutsättning tillvaron av en revolutionär situation och i en annan situation blir paroll för sammanväxt med de kapitalistiska organisationernas system (t. ex. parollen om produktionskontroll o. d.). Delkrav och delparoller är den absoluta förutsättningen för en riktig taktik, medan en rad övergångsparoller oskiljaktigt är bundna vid tillvaron av en revolutionär situation. Att principiellt avböja uppställandet av delkrav och övergångsparoller är dock likaledes oförenligt med kommunismens principer, enär en taktik av detta slag i praktiken dömer partiet till passivitet och isolerar det från massorna. *Enhetsfront*-taktiken som medel för den framgångsrika kampen mot kapitalet, för massornas klassmobili-tering och avslöjandet och isoleringen av de reformistiska ledarna är på så sätt en väsentlig beståndsdel av Kommunistiska Internationalens taktik *under hela den förrevolutionära perioden*.

Enhetsfronttaktikens riktiga användning och vinnandet av massorna har till förutsättning det systematiska, ihärdiga arbetet i *fackföreningarna* och i proletarietets andra massorganisationer. Medlemskapet i en fackförening, t. o. m. den reaktionäraste – om den bara har masskaraktär – är varje kommunist omedelbara plikt. Endast genom ständigt, konsekvent arbete i fackförening och företag för ständaktigt och energiskt försvar av arbetarnas intressen och genom hänsynslös kamp mot den reformistiska byråkratin kan man erövra ledningen av arbetarnas kamp och vinna de fackligt organiserade arbetarmassorna för partiet.

I motsats till reformisternas splittringsförsök representerar kommunisterna *den fackliga enheten* i de enskilda länderna och i hela världen på klasskampens grund och understödjer överallt *Röda Fackförenings-Internationalens* arbete.

I och med att de kommunistiska partierna överallt försvarar arbetarmassornas och alla arbetandes dagliga behov, utnyttjar de borgerliga parlamentens tribuner för den revolutionära propagandans och agitationens syften och underordnar alla deluppgifter under målet, kampen för proletarietets diktatur, uppställer Kommunistiska Internationalens partier på följande områden delkrav och delparoller:

För försvaret av arbetarnas intressen i trängre mening – frågor rörande *den ekonomiska kampen* (värn mot trustkapitalets angrepp, löne- och arbetstidsfrågor, obligatorisk skiljedom, arbetslöshet), vilka *övergår* i den politiska kampens frågor (stora industrikonflikter, fackförenings- och strejkrätt o. s. v.); frågor av omedelbart politisk karaktär (skatter, dyrtid, fascism, förföljelse mot revolutionära partier, vit terror, regeringens politik över huvud); slutligen *världspolitikens* frågor: förhållandet till Sovjet-Unionen och de koloniala revolutionerna, kamp för den internationella fackföreningsrörelsens enhet, kamp mot imperialismen och krigsfaran och systematiskt förberedande av kampen mot det imperialistiska kriget.

Ifråga om *bönderna* rör delkraven: skattepolitiken, böndernas hypoteksskulder, bekämpande av ockerkapitalet, byarmodets jordbrist, arrenderänta och nyttjanderätt etc. Utgående från dessa delkrav måste kommunistiska partiet i motsvarande grad stegra sina paroller till deras sammanfattning i parollen konfiskering av storgodsens jord och parollen arbetar- och bonderegering (i de utvecklade kapitalistiska länderna som synonym för den proletära

diktaturen, i de efterblivna länderna och ett antal kolonier som synonym för proletariatets och böndernas demokratiska diktatur).

På samma sätt måste ett systematiskt arbete utvecklas bland *arbetar- och bondeungdomen* (framför allt genom Kommunistiska Ungdoms-Internationalen och dess sektioner) och bland *kvinnorna*, proletär- och bondekvinnorna. Detta arbete måste, utgående från dessa lagers speciella livs- och kampvillkor, förbinda deras krav med proletariatets allmänna krav och kampparoller.

I kampen mot förtrycket av *kolonialfolken* måste de kommunistiska partierna i kolonierna själva uppställa delkrav, som motsvarar de särskilda förhållandena, såsom: alla nationers och rasers fulla likaberättigande, avskaffandet av alla utlänningarnas privilegier, frihet för arbetar- och bondeorganisationerna, arbetsdagens förkortning, förbud mot barnarbetet, annullering av ockrarnas lånekontrakt, arrenderäntans sänkning eller avskaffande, skattebördans lättande, skattestreck etc. Alla dessa delkrav måste underordnas följande grundkrav av det kommunistiska partiet: landets fulla politiska oberoende och imperialisternas fördrivande, arbetar- och bonderegering, jorden åt hela folket, åttatimmarsdag etc. I *imperialismens* länder måste de kommunistiska partierna föra kampanjer för de imperialistiska truppernas bortdragande ur kolonierna, i arme och flotta utveckla kraftig propaganda för försvaret av de undertryckta folken i deras frihetskamp, mobilisera massorna att hindra vapen- och trupptransporter, organisera strejker och andra former av massprotester etc.

Alldeles särskild uppmärksamhet måste Kommunistiska Internationalen ägna det målmedvetna förberedandet av kampen mot *den imperialistiska krigsfaran*. Skoningslöst avslöjande av socialimperialisternas socialchauvinism och de pacifistiska fraserna, som endast beslöjar bourgeoisins imperialistiska planer; propaganda för Kommunistiska Internationals huvudparoller; ständigt organisationsarbete för förverkligandet av dessa uppgifter under intimaste förbindelse mellan de legala och de illegala arbetsmetoderna; organiserat arbete i armen och flottan – det måste vara kommunistiska partiets verksamhet på detta område. Kommunistiska Internationals huvudparoller i kampen mot krigsfaran är: det imperialistiska krigets förvandling i inbördeskriget, den ”egna” imperialistregeringens nederlag, försvar för Sovjet-Unionen och kolonierna i fall av ett imperialistiskt krig mot dem, med alla till buds stående medel. Propagandan av dessa paroller, avslöjandet av de ”socialistiska” sofismerna och det ”socialistiska” beslöjandet av Nationernas förbund, det ständiga arbetet att hålla minnet av läxorna från världskriget 1914 vaket – allt detta är oavvislig plikt för alla sektioner och alla medlemmar av Kommunistiska Internationalen.

För samarbetandet av den revolutionära verksamheten och de revolutionära aktionerna liksom till deras ändamålsenliga ledning behöver det internationella proletariatet *den internationella klassdisciplinen*, vars viktigaste förutsättning är de kommunistiska partiernas strängaste disciplin. Denna internationella kommunistiska disciplin måste få sitt uttryck i rörelsens lokala och speciella intressens underordnande under de gemensamma och varaktiga intressena och i det förbehållslösa genomförandet av alla beslut från Kommunistiska Internationals ledande organ.

I motsats till den socialdemokratiska Andra Internationalen, vars partier helt enkelt underkastar sig ”sin” nationella bourgeois och sitt ”fosterlands” disciplin, känner Kommunistiska Internationals sektioner endast en disciplin: världsproletariatets disciplin, som garanterar segern åt arbetarnas kamp i alla land för proletariatets världsdiktatur. I motsats mot Andra Internationalen, som splittrar den fackliga rörelsen, kämpar mot kolonialfolken och odlar enheten med bourgeoisin, är Kommunistiska Internationalen den organisation, som står på vakt för enheten av proletärerna i alla länder, de arbetande av alla raser och folk i kampen mot imperialismens ok.

Djävrt och oförfärat för kommunisterna denna kamp på alla avsnitt av den internationella klassfronten, i trots mot bourgeoisins blodiga terror, i visshet om proletarietets nödvändiga, ofrånkomliga seger.

”Kommunisterna försmår att hemlighålla sina åsikter och avsikter. De förklarar öppet, att deras mål kan nås endast genom en våldsamt omstörtning av alla hittillsvarande samhällsordningar.

Må de härskande klasserna darra för en kommunistisk revolution. Proletärerna har i den ingenting annat att förlora än sina bojar. Men de har en värld att vinna.

Proletärer i alla länder, förena er!”

Ordförklaringar

Agrar(isik) – som rör lantushållningen.

anullera – förklara ogiltig.

antagonism – motsättning.

apologet – försvarare.

austromarxism – österrikisk ”marxism” (Otto Bauer, Max Adler, Karl Renner m. fl.)

autonom – självbestämmande.

dialektisk – grundad på en utveckling försiggående i motsättningar.

differentiering – skiljaktig utveckling av något tidigare enhetligt.

doktrinarism – bokstavstro.

epigon – själv icke skapande efterföljare.

epok – tidsavsnitt.

etapp – avdelning av en utveckling.

Fabiska rörelsen – småborgerlig engelsk ”socialistisk” rörelse, uppkallad efter romerske fältherren Fabius Cunctator (Dröjaren), som sökte mätta ut fienden genom att undvika sammandrabbning.

federation – förbund.

feodalism – medeltidens samhällsordning med länsfördelning (feudum = län) och därmed trappaktigt uppbyggt samhälle.

fiktion – dikt, överklig fantasi.

finanskapital – förbindelsen av industri- och bankkapital, varigenom produktionen råkar under bankernas välde.

funktionell – betraktad efter sina funktioner.

Garvay – en neger-”socialist”.

gestikulering – tal med gester.

Ghandi – småborgerligt religiös indisk reformator.

hegemoni – ledning, överledning.

heroisk – hjältemodig.

hypotek – skuld på jord.

ideolog – svärmare, som ej tar hänsyn till materiella fakta.

ideologi – tankevärld.

ideologisk – andlig.

illegal – olaglig.

imperialism – den moderna kapitalismen, som strävar att vidga sitt imperium (välde) över områden för råmaterial, bränsle, varu- och kapitalplacering.

intervention – inblandning.

kader – grupp, lager.

Kant – borgerlig tysk filosof (1724-1804), som sökte förena vetenskap och tro.

kartell – monopolistisk företagsammanslutning för gemensam prispolitik o. d.

Kienthal – plats i Schweiz, där 1916 den andra konferensen av antikrigssocialister ägde rum.

koalition – förening.

kollektiv – sammanfattad, gemensamhets-.

kommandohöjd – egentlig fältherreplats på slagfält, i överförd bemärkelse ledande post i det ekonomiska livet.

konfiskera – beslagta.

konsumtion – förbrukning.

koncession – medgivande.

koordinera – sammanfatta, ordna bredvid varann.

kulak – rik, ockrande bonde i Ryssland.

labil – osäker.

Latin-Amerika - de romanska (latinska) staterna i Amerika, med spanskan eller portugisiskan till språk.

Machism – en filosof Machs lära, att känslorna är det ursprungligen givna, icke de materiella tingen.

monopol – ensambesittning.

nationalisering – förstatligande.

nationalitetsstat – stat som omfattar flera nationaliteter.

oligarki – fåtalsvälde.

opportunistisk – utan fasta grundsatser, jagande efter tillfälliga vinster.

parasitär – snyltande.

pacifism – fredssökande till varje pris.

periodisk – regelbundet återkommande.

periferi – omkrets.

plutokrati – rikedomsvälde.

privilegier – företrädesrättigheter.

produktionskapacitet – högsta alstringsförmåga.

progressiv – växande, stigande.

rationalisera – planmässigt stegra ett företags produktivitet och intensitet.

rationell – förnuftig.

reformist – politiker som vill små reformer men är emot radikal omläggning.

rekvirera – beslagta.

reorganisera – på nytt organisera.

reproducera – återställa.

sabotage – förstöring av produktionsmedel.

sektion – avdelning.

sofism – hårklyveri.

Socialchauvinism – chauvinism som pryder sig med sociala fraser.

socialimperialism – imperialism som pryder sig med sociala fraser.

specifik vikt – speciell, säregen betydelse.

spontan – frivillig, av egen drift.

strategi – beräknad fälttågsplan.

struktur – byggnad.

Sun-Jat-Sen, kinesisk revolutionär (1866-1925).

synonym – likbetydande.

syntes – sammanfattning.

system – enhetligt ordnat helt.

taktik – läran om speciella åtgärder för att nå ett mål.. tempo snabbhetsgrad, tidsmätt.

tendens – strävan, utvecklingsriktning.

terminologi – begreppsbestämning.

territorialval – val efter territorium, bostadsområde (som de svenska valkretsarna).

tradition – hävd, från släktled till släktled övergående vana, åskådning o. d.

traktor – jordbruks-motorvagn.

tribun – talarstol.

trust – monopolistisk företagarförening, där de anslutna företagen ställs under enhetlig ledning.

ultraimperialism – en hela den kapitalistiska världshushållningen omspannande konkurrensfri imperialism.

underkonsumtion – en genom nöd förorsakad sänkning av förbrukningen under hittillsvarande nivå.

Zimmerwald – plats i Schweiz, där 1915 den första konferensen av proletära krigsmotståndare ägde rum.

zionism – judisk-nationalistisk rörelse i syfte att upprätta Zion, en judisk nationalstat.

I övrigt se *Folkets Uppslagsbok*, Frams Förlag (bunden kr. 3:50).